Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!
Yaşasın 1 Mayıs!

Ji Partîya Komınista
Tırkîya azadî!
Herbijî 1 Gulan!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin

Yıl: 5, Sayı: 91-92
28 Nisan 1978

Haydi 1 Mayıs 1978'e!

1 Mayıs 1977'den daha yığınsal, daha görkemli 1 Mayıs için ileri

Yurdumuz gerçekten kritik günler yaşıyor. Faşist saldırılar durmak bilmiyor. İlerici savcı Doğan Öz'ü katleden faşistler, bu kez de ilerici öğretim üyesi Server Tanilli'ye saldırdılar. Tanilli felç oldu. Her gün bir iki ilerici, devrimci işçi ya da öğrenci kurşunlanıyor. Öğrencilerin üzerine bomba atılıyor.

Faşistler, kanlı ayaklanma planını uygulayabilmek için Malatya'nın bağımsız belediye başkanı eski AP saylavı Hamit Fendoğlu'nu ve ailesini bombayla havaya uçurdular. Malatya'da faşist ayaklanma sahnelendi. 4 genç öldürüldü, 5 milyar liralık hasar yapıldı. Olaylar Maraş ve Erzurum gibi kentlere de sıçradı. Oyunun baş rollerini oynayan Türkeş, Demirel, Bayar ve Erbakanlar sanki oyunu düzenleyen kendileri değilmiş gibi, utanmadan Hamido'nun cenaze törenine katıldılar.

Bu olaylar karşısında hükümet ne yapıyor? Hem son günlerde atılan bombaların, başbakanlığa bağlı ve faşistlerin egemenliğinde olan Atom Enerji merkezinde yapıldığının saptandığını söylüyor, hem de faşistler elkol serbest ortalıkta dolaşıyorlar. Basın toplantısı yapıyor, tehditler savuruyorlar.

Ecevit, Türkeş'i "kendi vicdanıyla muhasebe yapmaya" çağırıyor! Hangi vicdanla ne muhasebesi yapacak Türkeş? Bütün bu olaylar onun faşist vicdanıyla çoktan yaptığı faşist muhasebeden bağımsız mı?

Hükümet demagojinin ötesine geçemiyor. "Sağa da sola da karşıyız" "teorisiyle"(!) hareket ediyor. "Anarşi"nin tek sorumlusunun CIA'ların, MİT'lerin desteğinde MHP, Ülkü Ocakları gibi faşist yuvalar ve Maocu bozkurtlar olduğunu artık kundaktaki çocuklar bile biliyor. Ama Dev Genç kapatılıyor. Bir hafta sonra da Ülkü Ocakları kapatılacakmış! Dev Genç'le Ülkü Ocakları, devrimcilerle faşistler aynı kefeye konuyor. Bu tavır "tarafsızlık" değildir! Bu, faşistleri onurlandırmaktır. Halkın gözünde onların saygınlığını artırmaya yarar. Aylardır, hükümetin bu tutumu yüzünden yüzlerce şehit veren devrimci gençliğimizin bir örgütünü faşist katiller çetesiyle aynı rafa oturtarak küçük düşürmeye kalkışmaktır.

Arkası 7. Sayfada

TKP MK'nin 1 Mayıs belgilerinden

- Yaşasın 1 Mayıs — dünya işçi sınıfının savaş, birlik ve dayanışma günü!
- Faşist tehlikeye ve emperyalizme karşı halkımızın savaş birliğini, ulusal demokratik cepheyi oluşturma yolunda ileri!
- Faşist tehlikeye karşı ardıcıl önlemler alınsın! MHP kapatılmalı, faşist yuvalar dağıtılmalı, politik cinayetlerin, işkencelerin hesabı sorulmalı, devlet aygıtı faşistlerden arındırılmalı!
- Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!
- Ulusal bağımsızlık ve güvenliğimizin düşmanı NATO'ya hayır! Amerikan emperyalizminin boyunduruğuna son! Topraklarımızdaki saldırı üsleri sökülsün! İkili anlaşmalar yırtılsın!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Yaşasın TKP — işçi sınıfının Marksçı-Leninci öncüsü!
- Yaşasın ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı! Ulusal ezgiye, şövenist baskıya karşı Kürt halkının hak eşitliği için savaş!

1 Mayıs hazırlıkları çoşkuyla sürüyor

Dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve savaş günü 1 Mayıs hazırlıkları İngiltere'deki Türkiyeliler arasında da büyük bir coşkuyla sürüyor. Hazırlıkları ilerici, devrimci işçi ve öğrencilerden oluşan 1 Mayıs komiteleri yürütüyor. İngiltere'nin değişik yörelerini kapsayan beş ana 1 Mayıs Komitesi de İngiltere 1 Mayıs Komitesi'ni oluşturuyor.

Yöre 1 Mayıs komiteleri şöyledir: *Londra 1 Mayıs Komitesi* İTİB, İTÖF, İTKB, Londra İşçi Birliği, Kuzey Londra Wimpy'leri 1 Mayıs Komitesi, Merkezi Londra Politekniği 1 Mayıs Komitesi ve Kıbrıslı Türk ilericilerinden oluşmaktadır. *Midlands 1 Mayıs Komitesi*, Birmingham TÖD, Oxford TÖD, Midlands Türkiyeli İlericiler Birliği MTİB (Birmingham), Wolverhampton 1 Mayıs Komitesi'nden oluşuyor. *Güney Bölgesi 1 Mayıs Komitesi*, Sussex Türkiyeli İlericiler Birliği (STİB) (Brighton), Sussex TÖD, İTKB Sussex Sekreterliği'nden oluşuyor. *Doğu Midlands 1 Mayıs Komitesi* Leicester TÖD, Nottingham TÖD, Loughborough TÖD, Doğu Midlands Türkiyeli İlericiler Birliği EMTİB (Leicester) ve Cambridge'de okuyan ilerici öğrencilerden oluşuyor. *Kuzey Bölgesi* ise Yorkshire Türkiyeli İlericiler Birliği YTİB (Leeds), Lancashire Türkiyeli İlericiler Birliği LTİB (Manchester), Manchester Üniversitesi TÖD, Leeds TÖD ve Manchester Halkçı Devrimciler Birliği'nden oluşuyor.

Komiteler bildiriler dağıtmakta, bölgelerinde okul ve iş-

Arkası 7. Sayfada

Londra İşçi Birliği kuruldu

Şanlı Maden-İş greviyle dayanışma hareketi içinde doğan Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri aynı zamanda İngiltere'deki işçilerimizin örgütsel kazanımıydı. Bu nedenle, MDK'ların dağıtılmasını istemeyen işçilerimiz, Batı Londra İşçi Birliği'yle birleşerek Londra İşçi Birliği'ni kurdular.

1 Mayıs öncesinin coşkulu havası içinde geçen Kurucu Kongre LİB'in tüzüğünü onayladı. Tüzükte işçilerin somut sorunlarına eğilmek temel amaç olarak konuyor. Türkiye'de işçi sınıfımızın yürüttüğü çetin savaşıma omuz vermek ve Maoculuk, Troçkizm gibi sapık akımlara karşı ardıcıl savaşmak da tüzükte yer alıyor.

Wimpy lokantalarından ve dikim işyerlerinden, İTÖF, İTKB ve İTİB'den mesajların okunduğu Kongre'de çeşitli kararlar alındı. Tercümanlık, dil, hastalık, permi, pasaport, vergi gibi somut sorunlarla yakından ilgilenmenin, spor çalışmalarının, sendikalaşmayı hızlandırmanın önemi karara bağlandı.

Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri'nin çıkardığı Londra İşçi Postası'nın LİB'in yayın organı olması ve düzenli çıkarılması ve LİB olarak 1 Mayıs hazırlıklarına ve 1 Mayıs'a aktif katılım konusundaki karar tasarıları coşkuyla onaylandı. LİB'in yönetim, onur ve denetim kurulları oybirliğiyle seçildi.

BAKIŞ

Eylem, birlik, özgürlük

Cemile Çakmak

Faşizm *bir avuç azınlığın*, emperyalizme dayanan ve dayanak olan işbirlikçi holdingcilerin açık baskı ve terör yoluyla diktatörlüğüyse, bu kara bulut *41 milyonun* üzerine nasıl çökebilir? Bilen Yoldaş'ın dediği gibi. "41 milyonu Demirel, Türkeş kıyıp oturacak sa söz yok. Ama bunu ne Hitler ne Mussolini yapabildi".

Faşizm 41 milyonu kıyıp oturamayacağına göre, tek çıkar yolu, başa çöreklenebilmesinde ana halka yığınları pasifize etmektir. Bu yolda, kan, terör, yalan dolan ne varsa her yöntem kullanır.

Hükümet 3-5 faşisti tutuklamanın ötesine gidemiyor. Üstelik yığınların yiğit öncüsü işçi sınıfı, (işçi sınıfının yolunda savaşan) gençleri, köylüleri, aydınları, solu da faşistlerle aynı kefeye koyuyor. Ambargo kalkınca ABD üsleri açılır diyor. Ülke ekonomisinin denetimini IMF'ye veriyor. Ecevit Türkeşlerle, Demirellerle "görüşmeler" yapıyor, "memnun" ayrılıyor! Hükümetin bu tutumu karşısında işçi sınıfı beklеyecek değil. Eylemlere atılıyor, yığınları savaşlara çekiyor, faşistlere göz dağı veriyor. Bu kez de Ecevit kalkıp "ekonomiye zarardan"(!), "tuzaktan"(!) söz ediyor.

"En iyi eylem eylemsizliktir" teorileriyle sağ sosyal demokrasi, faşistlerin kanla kurşunla başaramadığını gerçekleştirmeye çabalıyor.

Yağma yok! İşçi sınıfımız savaşını sürdürecek! Tüm ilerici güçleri çerçevesinde daha da sıkı kenetleyecek. Komünist, sosyalist, CHP'li tüm ilerici işçiler, köylüler, aydınlar, gençler işte 1 Mayıs 1978'e bu bilinçle, bu yürekle, bu kararlılıkla hazırlanıyorlar.

Susmak, durmak, esirlik!
Eylem, birlik, özgürlük!

Büyük 1 Mayıs gecesine katılalım!

Yurdumuzdaki 1 Mayıs'ın coşkulu havasını binlerce kilometre ötede daha iyi canlandırabilmek için İTİB büyük bir gece düzenledi. 1 Mayıs'ı kutlama gecesi 28 Nisan cuma akşamı yapılacaktır.

Büyük devrimci ozan Ruhi Su

Geceye sazıyla ve sesiyle halkımızın en değerli kültür hazinesini dile getiren büyük devrimci ozan Ruhi Su katılmaktadır.

İngiltere'de bulunan ve müzik çalışmaları yoluyla yine Maden-İş'le yakından bağları bulunan genç devrimci ozan Veli Öztürk de sazıyla sözüyle geceye katılmaktadır.

Ayrıca gecede 1 Mayıs 1977'nin 50 dakikalık renkli filmi gösterilecektir. Bunların dışında halk oyunlarının, İTİB korosunun ve fotoğraf sergisinin yer alacağı geceyi, fabrikalarda ve lokantalarda çalışan işçilerimiz İngiltere'nin dört bir yanında öğrencilerimiz ve İngiltereli ilericiler kıvançla karşılıyorlar.

Yer: Friends Meeting House, Large Hall, Euston Rd., London, NW1.

Geceye ve yürüyüşe Londra dışından katılacaklar için kalacak yer sağlanmıştır.

Haydi 1 Mayıs 1978'e!

UDC'de birleşelim

Bugün ülkemizde yerli-yabancı tekeller egemendir. Bir kez, işbirlikçi, tekelci burjuvazi, emperyalizmle bütünlük içinde öyle bir çarpık ekonomi kurmuştur ki ülkenin emperyalizme bağımlılığı tekelci burjuvazinin egemenliği için başlıbaşına bir sacayağıdır. Ama bunun yanısıra, yerli-yabancı tekeller, ülke ekonomisinde doğrudan ağırlık da kurmuştur. Örneğin, büyük yapım sanayiinde 100'den çok işçi çalıştıran özel işyerleri 1970'de Türkiye'nin endüstri üretiminin %33'ünü, tüm üretimin ise %19'unu gerçekleştiriyor. Bu yalnızca yapım sanayi. Oysa madencilik, inşaat, tarım, ticaret, vs. de var. Evet, 100'den çok işçi çalıştıran işyerlerinin tümü tekellerin olmayabilir ama holdinglerin 100'den az işçi çalıştıran işyerleri de vardır. Kısacası, önemli bir gösterge olan yukarıdaki oranlara yapım sanayi dışında öteki dalları ve son 8 yıl için bir artış payı da ekleyip düşünürsek, tekellerin ekonomideki köklü egemenliği konusunda bir fikir edinebiliriz.

"Türkiye'nin ekonomik yaşamına yerli yabancı tekeller egemendir". Bu önermenin çeşitli sonuçları olabilir. Biri, bugün köklü anti-emperyalist, anti-tekelci dönüşümlere gitmeyen bir hükümetin kullanacağı "ulusal ekonomi" "işçiler grevleriyle ekonomiye zarar veriyorlar", "aman ekonomiyi kurtaralım" gibi sözler artık doğrudan tekellerin çıkarlarıyla bağlıdır.

Bir başka sonuç da şudur: "Bir tekel bir kez biçimlendi mi ve binlerce milyonu denetledi mi, hükümet biçimi ve tüm öteki 'ayrıntılar' ne olursa olsun kamu yaşamının her alanına sızması önlenemez." (Lenin, Emperyalizm, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, cilt:22, s:237) Yani, tekeller ekonomide egemen olunca erkin sarsılmaz sahibi oluyorlar. Bu koşullarda değişik hükümetler tekellerin erkine değişik politikalarla hizmet eden birer araç, bir "ayrıntıdan" öteye geçemiyor. Lenin'in Batı'nın gelişmiş ülkeleri için defalarca belirttiği gibi, kimileri "kırbaç" politikasıyla, sosyal demokrat hükümetler de "bisküvi" politikasıyla, ama ikincisi de son çözümlemede tekellere hizmet edebiliyor.

CHP'nin sağ sosyal demokrat yöneticileri, son günlerde "devlet baba" kandırmacasını daha sık kullanıyorlar. Sağ sosyal demokrat ağırlıklı bir hükümet geldi diye, "halkın devlete yeniden güven duymaya başladığını" söylüyorlar. Bu demagojidir. Devlet el değiştirmedi. Hükümet, kuşkusuz MC ile aynı kefeye konamaz. Ama, bu hükümet de bugüne dek izlediği politikalarla emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin dümen suyundan çıkamadı. Kararlı anti-emperyalist, anti-faşist bir çizgiye girmediği sürece de çıkamayacaktır. Ancak, bugün Türkiye'de "bisküvi" politikasını, orta yolculuğu "*görünüm*" olarak bile uzun süre sürdürmeye temel yoktur. Öyleyse sağ sosyal demokrat ağırlıklı hükümet, ya gerçek erki elinde tutan emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye her alanda, ekonomik, politik, askersel, vs., ödünsüz bir biçimde vuracaktır, ya da işçi sınıfının, emekçilerin yığınsal direnişlerine karşı "daha sert" tutum almak zorunda kalacaktır. Kendi içyüzünü sergileyecektir. Demagojileri sönecektir.

Bugün ülkemizde emperyalizme ve tekellere kıyasıya vurmayan bir hükümet halktan yana olamaz ve hatta halktan yana gözükemez bile. Bu hükümet, ne emperyalizme, ne tekellere henüz fiske vurmadı. Öyleyse UDC'de birleşelim, emperyalizmi kovalım, tekellerin egemenliğini yıkalım! Faşizmin kökünü de ancak böyle kazıyabiliriz.

●

Oyun içinde oyun!

Sovyetler Birliği'nde ulusal sorun çoktan çözümlendi. "Esir Türkler Kurtuluş Ordusu" gibi CIA'ye bağlı faşist örgütlenmelerin kışkırtmaları için Sovyetler'de artık nesnel bir dayanak yoktur. Her yeni kuşakla birlikte öznel dayanaklar, bilinçte eskinin tek tük kalıntıları da yok oluyor. Öyle ya, 15 yılda bir yaşam düzeyinin reel olarak iki katına çıktığı, sosyalizmin her geçen gün halkçı yeni yeni kazanımlar sağladığı bir ülkede kim dinler ETKO'nun mırıltılarını? Bu yüzden ETKO'nun tek hedefi Sovyetler değildir. Bir hedefi de ırkçılığa, şövenizme dayanarak Türkiye'de halka anti-Sovyet, anti-komünist zehir saçmak, faşist örgütlenmeye "katkıda" bulunmaktır. Bunların yanısıra bir hedefi daha vardır. O da "petrol"dür.

Son aylarda basında Babiilerin de Türk olduğuna dair "araştırmalar"(!) çıktı. Irak hükümeti Kerkük'te Türkler arasında faşist örgütlenmeler olduğunu açıkladı. Bunlardan önce "devlet büyükleri" Kerkük'ü "ziyarete" gittiler... Sözün kısası Kerkük konusunda birşeyler pişiyor.

İşbirlikçi holdingci burjuvazi, kendi parazitliğinin neden olduğu "döviz dar boğazı" gibi sorunları kestirmeden çözmek için yollar arıyor. İşçi sınıfımızı, halkımızı daha da acımasızca sömürmek için faşizmi, sömürüden gelen paraları dövize çevirmek için de şöyle gürül gürül petrol kuyuları düşlüyor. Şimdiki hükümet sağ sosyal demokrat ağırlıklı. Başında Kıbrıs çıkartmasının "kahramanı"(!) Ecevit bulunuyor. İşbirlikçi holdingciler, diyorlar, "Kerkük'te Türk kardeşlerimiz eziliyor" mavalını ortaya sürersek, acaba Ecevit bir "kahramanlık" daha yapıp da "kardeşlerimizi kurtarır mı?" İşte ETKO'nun bir hedefi de bu yolda propaganda yapmaktır. Uyanık olalım! Şövenizm işçi sınıfı hareketinin baş düşmanlarındandır. Ve nereden gelirse gelsin, şövenizm işçi sınıfını bağlaşıklarından koparmaya, faşizme yarar. Faşizm ise CHP'li diye ayırmadan tüm emekçileri yakar.

Hükümetin foyası!

Mehmet Ali Kara

Ecevit hükümeti işbaşına geldiğinden bu yana işlenen cinayetler, yaralama, bombalama olayları MC dönemindekilere oranla daha da arttı.

Hükümet olmadan önce, halkımızın dirimsel isteklerine çözüm getireceğini, işçi sınıfının politik örgütlenmesine konan yasağı kaldıracağını söyleyen Ecevit şimdi grevler yasaklıyor, demokratik kitle örgütlerinin faşizmi protesto yürüyüşlerine karşı çıkıyor. "...faşistlerin kurşunladığı gençler yerde al kanlar içinde yatarken... eli kanlı Türkeşlerle, Demirellerle, yıllar boyu faşist saldırıyı örgütleyenlerle..." (İSRA. s:61) toplanıyor, "...halkın acılarını gözardı..." (İSRA. s:61) ediyor.

Sayın Ecevit neden böyle yapıyor? Olaylar bizi şaşırtıyor mu? Hiç de şaşırtmıyor. Marksist-Leninist bilim, herkesin şaşırdığı dönemlerde, komünistlerin, işçi sınıfına, halka doğruları göstermesini sağlıyor.

İşçi sınıfımızın genel kurmayı TKP'nin Merkez Komitesi organı Atılım şubat sayısında "...Bu kimseler (yani CHP' nin sağa açılan üst yönetimi) gerici-faşist karması hükümete karşı savaşanlarla, işçi sınıfıyla bağlaşıklık kurmak yerine, emperyalist çevrelerin çıkarları, istemleri yönünde, işbirlikçi burjuvaziyle, iç gericilikle uzlaşma yoluna gidiyor" dedi. TKP'nin kitleler arasında saygınlık kazanmasının nedeni, olayları daha onlar gelişmeden bu denli çıplak ortaya koyabilmesi. Onun "...Marksizmin-Leninizmin toplumsal gelişmenin yasallıklarıyla ilgili temellerine..." (İSRA. s:61) dayanması. Yaklaşan tehlikeyi halkımıza önceden göstermesi.

Burjuvazinin meşhur "sopa ve havuç" taktiği Türkiye'de yürümez. Türkiye burjuvazisinin emperyalistlikle sağladığı süper kârları, işçi sınıfının, halkın önüne atacağı kırıntısı yok. Onun kâr hırsını doyurmasının tek çıkar yolu, eline sopasını alıp, işçi sınıfını, halkı teröre boğmak, kâr hırsını böylece doyurmaktır. Bu hükümetin de foyasının halkın gözünde çabuk çıkması bundandır.

Bunalım, ancak onu doğuran nedenleri ortadan yok etmekle ortadan kalkar" (*Atılım*, şubat 1978) Bunalımı doğuran nedenlerin ortadan kalkması ise ancak ve ancak işçi-köylü demokratik diktatörlüğünün kurulmasıyla olanaklıdır. TKP programında bu yakın amaç İleri Demokrasi bölümünde ayrıntılarıyla incelenmiştir.

Bu diktatörlüğün kuruluma süreci "fabrikalarda, üniversitelerde, köyde, kentte yığınsal, örgütlü savaş, mitingler, gösteriler, yurt çapında ulusal direniş" (İSRA. s:61) ile bağlıdır.

Gün eylem günüdür. Eylemin yönünü Lenindi TKP gösteriyor.

BU KİTAPÇIĞI İŞÇİNİN SESİ ADRESİNDEN İSTEYİNİZ!

derleme

Bilen Yoldaş Çok Yaşa!

Fiyatı: 50p

İŞÇİNİN SESİ DİZİSİ 4

Birliği güçlendirelim!

BBC'ye verdiği demeçte Ecevit artan faşist saldırıları "yenik ordunun kaçarken kırıp dökmesine" benzetti. Böylece faşist tehlikeyi es geçti. Oysa bugün faşizm daha da büyük tehlikedir. Bu canavara karşı, işçi sınıfının öncülüğünde köylülerin, aydınların, askerlerin ve tüm ulusal demokratik güçlerin savaşkan birliğini pekiştirmek giderek daha güncelleşmektedir.

Faşist tırmanış ikili üçlü taktikle ilerliyor. En başta saldırıyor, ayaklanıyor, vuruyor, kırıyor. Kendine yığın tabanı yaratmaya uğraşıyor. Aynı zamanda, tek yanlı yarattığı "anarşi" ortamıyla faşist bir darbeye ön koşulları hazırlıyor. Ağustos ayında böyle bir darbe söylentileri dolaşıyor. Hiçbir ülkede faşizm ordu başlarının aktif desteği olmadan gelemedi, bizde de gelemiyor. Öte yandan, gerek kendi demagojisiyle, gerekse hükümetin ikircimli ve halk yığınlarını avutmaya yönelik politikalarından yararlanarak yığınların *devrimci savaşımını yatıştırmaya* çabalıyor. Bu çok önemlidir.

Ülkemizde ileri geri adımlarıyla, inişleri çıkışlarıyla devrimci durum var. İşçi sınıfımız savaşlara dalıyor, tüm halkı peşinden sürüklüyor. Çelişkiler polise, orduya, toplumun bütün kesimlerine yansıyor. Böylesi koşullarda emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi faşizmi kolay dayatamıyor. Demek ki, tarihin de pek canlı bir biçimde sergilediği gibi, faşizmin başa belâ olabilmesinde ana halka önce devrimci savaşımı türlü yollardan yatıştırmak, yığınları pasifize etmektir. Ve bu yolda atılan her adımdan da yararlanır. Bu nedenle, "eylemsizlik" teorileri, eylemlerin yığınsallığını engelleyici bölücü oportünist tutumlar faşizmin işine yarar.

Ecevit bütün demagojileri arasında, IMF'ye ilişkin konuşurken şöyle diyor: "...IMF ile aramızda kaygı verici sorunlar çıkmadı. Ben en çok şundan kaygı duyuyordum: Bizi, gelişme hızımızın çok düşük tutulması için zorlayabilirlerdi. O zaman bu zorlamaya *her ne pahasına olursa olsun(?)* karşı koymak zorunda kalacaktık. Çünkü üretimi düşmüş, yatırımları durmuş, işsizliği %16'yı aşmış bir ülke, gelişme hızını bir noktanın altına düşürdü mü, artık *patlamayı hiç bir şey önleyemezdi...*" (*Cumhuriyet*, 8.4.1978) (Altını biz çizdik) Ecevit açık ediyor ki "patlamayı", bir başka deyişle devrimci savaşımın daha da yükselmesini ve utkusunu önleme konusunda emperyalistlerle anlaşmış.

Bu anlayışla sağ sosyal demokrat CHP yöneticileri faşistlere karşı bir türlü kesin, kararlı *eylemlere* girişemiyorlar. Onlara en küçük bir önlem uygulandıklarında dönüp sola da vuruyorlar. Dev Genç'i kapattılar. İşçi sınıfımızın öncülük ettiği büyük direnişi yargıladılar, tutukladılar. Oysa bu direnişe CHP'nin tabanını oluşturan emekçiler de yığınsal katıldılar. CHP'nin sağ sosyal demokrat üst yöneticileri "patlamayı" önleme taktikleriyle CHP tabanındaki emekçilerle de ters düşüyorlar.

Hükümetin çoğu politikası, "patlamayı önlemeye" yöneliyor. Vergi yükünü "sosyal adalet" görünümü altında emekçiler arasında yeniden bölüştürüyor. En önemlisi, şövenizmi kabartarak hem dikkatleri kaydırmaya, hem de küçük burjuva yığınlarla işçi sınıfının arasını açmaya hizmet ediyor. İşçi sınıfının içinde de pasifize edici "yöntemlere" başvuruyor. Saymakla bitmiyor.

Böylesi koşullarda faşizme karşı yığınsal savaşlar, savaşlarda birlik daha da büyük önem taşıyor. Savaşların da, savaşlarda birliğin de başlıca güvencesi İşçi sınıfıdır. İşçi sınıfımız savaşmaya kararlıdır. TKP'nin 6 ocak bildirisi "Savaşım Durmayacaktır" diyordu. 17 mart bildirisi "Gün Eylem Günüdür" diyordu. İşte en büyük bir eylem 1 Mayıs 1978!

Belgiler üzerine...

Ülkemizde devrimci yükseliş inişli çıkışlı sürüyor. Partimiz atılımlar içinde örgütleniyor, büyüyor. Devrimci hareket genişliyor. Ulusal Demokratik Cephe ülküsü geniş yığınlar arasında yaygınlaşıyor.

Böylesi bir büyüme, genişleme sürecinde savaşın başını çeken komünistlere çok önemli görevler düşüyor. Bu görevleri yerine getirirken Lenin'in şu sözleri komünistlere yol gösteriyor:

"...oportünistlerin her zamanki yöntemi, en ılımlı sloganın en akla yakın olduğunu kanıtlama girişimidir. Gerekçe olarak da bunun en büyük sayıda toplumsal unsuru birleştirmeye yardımcı olacağını ileri sürerler. Bernstein şöyle demişti: sosyal devrim yalnızca proletaryanın bir kesimi tarafından desteklenir, oysa sosyal reform birçok toplumsal-liberal unsur tarafından desteklenir. Sosyalizmin bunların istemine aykırı olarak kurulacağı düşüncesiyle yanılgıya düşmeyin! Demokratik toplumsal reformlar partisi olmak daha iyidir! Menşevikler ise şöyle diyorlar: yalnızca proletarya ve küçük burjuvazinin devrimci kesimi (en başta köylüler) bizim devrimimizin gerçek utkusundan yanadırlar...

"Hayır yoldaşlar! Politik aritmetikte tüm 'muhalefet' unsurlarının basit toplamasından biraz daha karmaşık şeyler vardır. Kaypak ve ihanet içinde olan muhalefeti, gerçekten savaşan devrimci unsurlarla toplamak her zaman artı sonuç vermez. Çoğu kez eksi olduğu görülür". (Lenin, Toplu Yapıtlar, İngilizce basım, cilt: 11, s: 156)

TKP mihtanları, özellikle partiyi yığınlar içinde örgütlerken, aynı zamanda öteki yığın çalışmalarında, nicel büyüme uğrunda nitel gerekleri unutmuyor, genişlemek pahasına sloganları ılımlılaştırmıyor, reformizme sapanmıyorlar. İşçi sınıfımızın Lenin ci, öncü partisinin savaşçılarına da ancak bu yaraşır. TKP'nin Lenin ci bayrağını her zaman yükseklerde dalgalandırmak.

●

Nereden nereye?

Legal sosyalistler 12 Mart sonrasında yeniden ortaya çıkarlarken, büyük iddialarla çıktılar. Biri dedi "işçi sınıfının partisi benim". Öteki dedi "hayır, işçi sınıfının partisi benim!"

Onlar böyle konuşurlarken işçi sınıfımızın partisi TKP atılımlarını pekiştirdi. Fabrikalarda, iş yerlerinde, okullarda, köylerde, mahallelerde örgütlenmesini hızla sürdürdü. Pratik bunu açıkça gösteriyor. Şimdi TKP' nin işçi sınıfı içinde güçlenme süreci berrak bir biçimde görülüyor. TKP varlığını ele güne duyurdu. Öyle ki, yalnızca Türkiye burjuva basını değil, Avrupa'daki gerici gazeteler de TKP'ye saldırıyorlar. Emperyalistler de TKP' nin güçlenmesinden endişe içindeler. Haklıdırlar.

TKP'nin varlığını böyle dayatması karşısında legal sosyalist basında da dümen yavaştan değişiyor. Yürüyüş'te Behice Boran "Bugün Türkiye'de işçi sınıfının politik hareketi mevcut çeşitli örgütlerden birinde odaklaşma süreci içinde olduğundan, işçi sınıfı partisini şimdilik "soldaki partiler" arasına katmakla yetiniyoruz" (Yürüyüş, sayı:130) diyor. Öte yandan İlke, "'işçi hareketi' içine öncü partinin dışında diğer 'işçi kökenli' partiler" de girer diyor. (İlke, sayı 46, sayfa 53) (Böylece, örneğin Almanya'da işçi kökenli bir parti olan Sosyal Demokrat Parti'nin uyguladığı emperyalist politikayı Alman işçi hareketine yüklemiş oluyor.) Bu çabalar neden? Legal sosyalistler politik yelpazede

Arkası 7. Sayfada

ATILIM köşesi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Görünen köy

Hükümet "değişti". Bunalım, çözüm bekleyen ana sorunlar, faşizme tırmanma dayatması duruyor. Ecevit hükümeti ikircil bir durumda. Azılı faşistlerin üzerine gidemiyor. Faşist Türünler, casus Türkeşler meydan okuyor. Şili'yi, Pinoçet'i örnek gösteriyor. Faşist topun ağzında Ecevitler de var diyor casus albaylar, faşist generaller. Ve hükümeti yıldırmak, halkı korkutmak amacıyla ortalığa faşist komandolar ölüm, bomba, kurşun yağdırıyor.

Gelen hükümet NATO'lardan, emperyalist tekellerin kasalarından umut bekliyor. Oysa bunalımın sertliği, yıkıcılığı NATO'lara bağlılıktan geliyor. Burjuvazi, getirdiği süregen bunalımın yükünü işçi sınıfının, geniş halk yığınlarının sırtına yüklemek politikasından ayrılmamıştır. Ecevit hükümetine hemen devalüasyon yaptırdı. Parayı alabildiğine düşürdü.

Ecevit hükümeti de Dünya Para Fonu'ndan, emperyalist bankalardan yeni borç istiyor. Hemen 1,5 milyar dolar istiyor. Borç borç üstüne. Eski Osmanlı hükümetlerinin yaptığı gibi. Sonra Amerika'ya: "Ambargoyu kaldır. Silâh ver" diyor. Oysa Türkiye'yi batıran bu politikadır. Görülüyor, burjuvazi bu bataklıktan çıkmak istemiyor. Bu yıkım politikası onun ve yabancı ortaklarının işine geliyor.

Çıkar yol nedir? NATO'dan çıkmaktır. İkili anlaşmaları bozmak. Topraklarımızdaki NATO, Amerikan üslerini, atom başlıkları yığınaklarını kaldırmak. Bağımsızlık politikası gütmek. Türkiye'yi bölgemizde barış ve güvenliğin kalesi yapmak. Bütün komşularımızla, karşılıklı yararlı ilişkiler kurmak. Büyük komşumuz Sovyetler'le dostluk anlaşması bağlamak.

Devlet aygıtını, kurumları faşistlerden temizlemek. Faşist yasaları, bütün anti-demokratik yasaları kaldırmak. Halka gerçek özgürlük sağlamak. Demokratik bir düzen ve böylesi bir hükümetin işbaşına gelebilmesi için herşeyi yapmak.

Böylesi bir politikayı TKP savunuyor, bu uğurda savaşıyor. Bu da Ulusal Demokratik Cephe kurma yoluyla olabilir. İşçi sınıfı, emekçiler 1 Mayıs alanına bu parolayla, bu belgilerle çıkacaktır. İşte kılavuz, işte görünen köy. •

(İzmir muhabirimiz bildiriyor)

Ülkemizde faşist terör, saldırı ve cinayetler yeni boyutlara ulaşıyor ve kitle kıyımlarına dönüştürülüyor. İstanbul Üniversitesi merkez binada okuyan ilerici-devrimci öğrencilere karşı girişilen bombalı faşist saldırıyı protesto etmek için Ege Üniversitesi'nde okuyan ilerici öğrenciler bir gösteri düzenlediler. Maocuların gösteride giriştikleri provokasyon ise sonuçsuz kaldı. Polisin saldırısına rağmen öğrenciler dağılmadılar. Maocuları dıştalayarak devrim andını içtiler.

İGD Eminönü şubesi kongresi yapıldı

(İstanbul muhabirimiz bildiriyor)

Dünya ilerici güçlerinin sürekli zaferler kazandığı, anti-emperyalist güçlerin dayanışmalarının arttığı bir dönemde 15 nisan cumartesi günü İGD Eminönü şubesinin kongresi Çakıl gazinosunda yapıldı.

İşçi-köylü-öğrenci gençliğin tek yığınsal kitle örgütü olma yolunda ilerleyen İlerici Gençler Derneği'nin genel başkanı A.M. Sökücü, yaptığı konuşmada: "İlerici gençlik hareketi burjuva ideolojisine, maoizme ve goşizme karşı daha tutarlı ve daha ardıcıl bir mücadele yürütüyorsa bu işçi sınıfının savaş yoluna sıkı sıkıya bağlı olmasındandır" demiştir.

DİSK'e bağlı bazı sendika yöneticilerinin ve GFKD, DKD gibi bazı demokratik kitle örgütlerinin yaptıkları konuşmalardan sonra yapılan seçimlerle yeni yönetim kurulu Yurdal Kayırhan, Osman Karaman, Ömer Albaz, Adil Aydın ve Rafet İçöz'den oluşmuştur.

Delegelerle tıklım tıklım dolu olan kongrede alkışlarla şu kararlar alınmıştır:

—141-142. maddelerin kaldırılması, işçi sınıfının politik örgütlenmesine konan yasağın kaldırılması ve bu amaçla tüm ulusal demokratik güçlerle güç ve eylem birliği yapılmasının Genel Kurul'a götürülmesi.

—Tüm siyasal tutukluların serbest bırakılması ve genel kurulda, tutuklu arkadaşlara dayanışma mesajı gönderilmesi.

—Demokratik üniversite mücadelesinde anti-faşist eylem birliğinin kalıcı kılınması, emperyalizmin yan kolu durumundaki Maocuların teşhir edilmesi.

—1 Mayıs 1978'e yığınsal olarak katılınması.

—UDC'nin hayata geçirilmesi.

İlerici yurtsever gençlik, örgütü İGD ile mücadelesine, işçi sınıfının yolundan ayrılmadan daha kararlı bir şekilde devam ediyor.

Türkiye'deki ilerici gençlerin yolları aydınlık. Onların gelecek günlerin mutlu günler olacağına inançları tamdır.

İGD Eminönü Şubesi Kongresinden bir görünüş

Kongreye katılanlardan bir grup

Antalya'da devrimci savaşım yükseliyor

Antalya'nın Korkuteli ilçesine bağlı Bozova bucağında devrimci demokratik hareket yükseliyor. Köylüler hızla örgütleniyorlar. CHP'nin yönetiminde olan ve içinde devrimcilerin aktif olarak çalıştıkları Bozova Belediyesi de halktan yana bir tavır alıyor.

Bundan bir süre önce Bozova Belediyesi tiyatro salonunda ANT-GÖR ve Akdeniz DEV-GENÇ Antalya Şubesi tiyatro kolunun sahneye koyduğu *"Yol Boyu Şantiye"* adlı bir oyun halka oynandı. Koltuk yokluğuna karşın oyunu 300'ü aşkın kişi izledi. Oyun boyunca anti-faşist, devrimci sloganlar atıldı. Halkımızın istemleri yine dile geldi: "Katiller bulunsun, hesap sorulsun".

Daha sonra, Belediye Meclisi'nin halka açık yapılan toplantısında kooperatifleşme, gençler için dernek kurulması konuları görüşüldü. Köylünün tüccara sattığı sütün litresine 25 krş. zam yapıldı ve tüccarın üreticiyle tüketicinin arasından çekilmesi istendi.

Ayrıca Antalya'da geçen yıl faşist katillerce katledilen Hüseyin Koç anıldı. Hüseyin Koç ANT-GÖR üyesi bir devrimciydi. Faşistler Antalya'da hayat bulamayınca devrimcilere saldırdılar, Hüseyin Koç'u vurdular. Ama böyle daha da soyutlandılar. Antalyalı devrimciler bu yıl bir kez daha haykırdılar: "Bir Hüseyin ölse bile, bin Hüseyin var savaşacak."

Hüseyin Koç Çağlayan Lisesi'nde müdürle birlikte düzenlenen bir toplantıda anıldı. Antalya Lisesi'nde yönetimin tüm engellemelerine karşın forum ve bir günlük boykot yapılarak anıldı. Sanat okulunda ise çok geniş bir yığının katıldığı bir forumla anıldı.

OKUYUCULARIMIZ YAZIYOR

İşçi sınıfımız yine en önde

İstanbul katliamını protesto için DİSK'in çağrısıyla bütün işyerlerinde iki saatlik "faşizme ihtar" genel grevi yapıldı. Yurt çapında yapılan direnişe bütün işçiler, ilerici gençlik, emekçiler, yurtseverler katıldılar.

Türkiye'de devrimci savaşım ilerledikçe sağ yönetimin nefessizliği, ayak oyunları iyice belirginleşiyor. Ecevit ve takımı işçi sınıfının en doğal silâhı olan grevi yasa dışı ilân ederek, kimin hizmetinde olduğunu sergiledi.

Aynı zamanda ulusal demokratik güçlerin birliği, işçi sınıfı önderliğinde pekişiyor. İlericiler, yurtseverler gerçek kurtuluşu bu güçlerin birliğinde görüyorlar.

TKP, Leninci politikasıyla işçi sınıfının savaş yolunu aydınlatıyor, onu örgütlü savaşa çekiyor. Öte yanda, sınıfsal hareketin güçlenmesiyle faşizm tehlikesi atbaşı gidiyor.

Bu ortamda işçi sınıfı en önde savaşım veriyor. Direnişleriyle, şanlı grevleriyle faşizmin ancak örgütlü savaşımla, aktif yığınsal çıkışla önlenebileceğini ortaya koyuyor. İşçi sınıfımız son eylemiyle de bağımsızlık, demokrasi savaşımının öncü gücü olduğunu birkez daha kanıtladı.

Bu olaylar gösteriyor ki, ne sınıfı uzlaşmacıları, ne de sağ sosyal demokratlar işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği savaşımı kırabilirler ve onun öncü politik gücünün yani TKP'nin gelişmesini engelleyebilirler.

H.Y.

Herşeyimiz TKP'ye

Savaşmak.
Omuz omuza neferleriyle savaşmak
— Suphilerle, Nâzımlarla, Bolşeviklerle —
Ateş boylarında... Anadolu'da savaşmak
Vietnam'da, Şili'de, Angola'da, Filistin'de...
Savaşmak; emperyalizmle, faşizmle
Savaşmak; Leninist ilkeler uğruna ölesiye
Ve ölesiye yaşamak uğrunda
Ölmek!!...
Sökmek dişleriyle
Kırmak elleriyle
Ve haykırmak
— özgürce her dilden —
bayrak bayrak atılım türkülerini...
İşçiyiz, köylüyüz biz
tenimiz sarı, kızıl, siyah, beyaz...
Dünya, evimizin ve gözlerimizin önünde
iyiye
Ve daha iyiye gelişiyor.
Ellerimizle
Savaşmak
onlarca yılların esaretine
— onlarca yıl dipdiri —
Ve boğmak
— göz yaşlarını yuvasında tutarak —
zulmü, sömürüyü ve yaratanlarını,
Ve bunca emek
günün çirkinliğinden
Yarınların güzeline: barışa, dayanışmaya...
Ve savaşmak
ÖZ-GÜR-LÜ-GÜ-NE?
Faşizme-Emperyalizme-Zulme...
ölmek!
Ölmek — göz yaşlarını tutarak — hasretine
ölmek
bayraklarla türkülerle savaşarak
özgürlüğüne...
Ve savaşarak geliyor
— utku bugün değilse mutlaka yarın —
bayraklarıyla
türküleriyle
Savaşkan sıra neferleriyle
Güzelim ülkesinde
en yüce kavgasına

S.Ç Kocaeli

R.Yürükoglu
Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye

İŞÇİNİN SESİ DİZİSİ 5 ÇIKTI

İşçinin Sesi dizisinin 5. kitapçığını 56 Mansfield Rd. Ilford Essex adresinden isteyiniz.

Faşizmin İtalya'ya gelişinden, komünistlerin, ilericilerin çıkardıkları dersler, günümüzde de

Faşizm İtalya'ya neden

* İtalya faşizmi, faşizmin bir tür önleyici karşı devrim olduğunu ortaya koydu.

* İtalya 1920'de devrimci dalga doruğuna ulaştı. Proletaryanın ikdidar almasına ramak kalmıştı.

* Burjuva devleti, yönetim mekanizmaları güçsüzdü. Devrime karşı reformistleri kullandı. Reformistler ihanetlerini sürdürerek "bir devrim felaketini önlediklerini" söylüyorlardı...

* Reformist ihanet sonucunda devrim yenildikten, işçi sınıfı saflarında dağınıklık ve düş kırıklığı çıktıktan, bu örgütlerin gerilemesine yansıdıktan sonra faşizm işçilere vurma cesaretini gösterebildi.

Mussolini'nin sözde "Büyük yürüyüşü"nü düzenleyen İtalyan ordusunun generalleriyle Roma'da... "Büyük Yürüyüş" burjuvazinin göz boyamasıydı.

Neden faşizm, ilk özgül ve tam biçimini, ikincil bir kapitalist ülke olan İtalya'da geliştirdi?

Bu, sık sık sorulan başka bir soruya benziyor: Neden dünya proletarya devrimi, ilk olarak en ileri kapitalist ülkede değil de, göreceli olarak daha az gelişmiş Rusya'da utkuya ulaştı?

Dünya sosyalist devriminin Rusya'da başlamasının nedeni açıktır. Rusya emperyalist zincirin en zayıf halkasıydı. Bir yanda en zayıf burjuvazi. Eski rejimin çürümüşlüğü ve çöküşü. Öte yanda politik olarak en gelişmiş proletarya. Proletaryanın en büyük oranının büyük ölçekli endüstride oluşu. İşçilerin çoğunluğuna önderliğini kabul ettirmiş, en bilinçli ve yetişkin devrimci proleter partisinin bulunuşu. Rusya'da tüm bunların birleşimi vardı.

Faşizm ve İtalya konusu daha karmaşıktır. Gerçekte faşizm, embriyonik biçimlerde İtalya'dan önce başka ülkelerde, örneğin Finlandiya, Macaristan, Polonya ve Almanya'da gelişmişti. Ancak tam bir sistem olarak ilk İtalya'da ortaya çıktı. Bunun nedeni neydi? Faşizm, proletarya devriminin gözle görülür ölçüde yaklaştığı, ancak reformist önderlik tarafından engellendiği zaman gelişir. Savaştan sonra İtalya'da durum işte tam buydu. Yine de, savaşı izleyen dönemde proletarya devrimi Almanya'yı çok daha yakından tehdit ediyordu. Öyleyse faşizmin Almanya'da çok daha sonra gelişmesinin nedeni neydi?

Bunun yanıtı yalnız Alman proletaryasının çok daha güçlü ve uzun süren direnişinde değil, aynı zamanda iki ülkenin koşullarındaki temel farklılıklardadır. Almanya'da meyveleri çalınmış olmasına karşın, yığınsal bir devrim oldu. İtalya'da yalnız devrim tehlikesi vardı. Bunun sonucu, burjuvazinin yöntemlerinin iki ülkede değişik olması gerekti.

Almanya'da proletarya devrimi 1918'de eski rejimi gerçekten yıktı. Ama sosyal demokrat yöneticiler işçileri utkunun meyvelerinden yoksun bıraktılar. İşçiler burjuvazi ve eski feodal-militarist rejime karşı devrim yaptılar. Buna karşın yöneticiler, devrimi, Almanya'da henüz tamamlanmamış olan burjuva demokratik devrimi görevi ile kısıtladılar. Burjuvazinin amacı, utkusu tartışma götürmez olan bu devrimi sınırlandırmaktı. Bu amaçla sosyal demokrasinin doğrudan hükümet olması burjuvazi için tek kurtuluş yoluydu. Ancak daha sonra sosyal demokrasinin etkinliği zayıfladı. Sosyal demokrasiye karşın, hatta ona karşı proletarya devrimi tehdit büyüdü. O zaman Alman burjuvazisi işçi sınıfına karşı faşizmi sürmek zorunda kaldı.

İtalya'da ise savaştan sonra devrim olmadı. Ama çok güçlü bir yığınsal devrimci dalga vardı. Sosyal demokrasiyi erke getirerek utkan devrimi boğmak gibi bir sorun yoktu ortada. Hedef proletarya devrimi tehlikesini önlemekti. Sosyal demokrasi yalnızca işçi sınıfı güçlerini dağıtma işlevini, fren işini görebilirdi, ama ezmek için faşizm gerekliydi. İtalya'da devrimci dalga yüksekti, ama açık ayaklanma ve hükümeti devirme düzeyinde de değildi. Böylece burjuvazinin erki teslim eder görünmesini de gerektirmiyordu. Burjuvazi yalnız erkinin biçim ve yöntemini değiştirmeye gerek gördü. Bu nedenle devrimci gelişme düzeyinin Almanya'dan daha düşük olmasına karşın faşist diktatörlüğün ilk örneğini İtalya verdi. İtalya faşizmi, faşizmin bir tür önleyici karşı devrim olduğunu ortaya koydu.

İTALYA'DA SOSYALİZM

İtalya'da ekonomik gelişme düzeyi göreceli olarak daha geriydi. Bu, Almanya, Britanya ve Birleşik Amerika Devletleri gibi önde gelen endüstriyel ülkelerin tersine, İtalya'da endüstri proletaryasının, özellikle büyük endüstrideki proletaryanın oransal olarak çok daha zayıf olması demekti. Bununla beraber endüstri, tarım ve ulaşım proletaryası toplamı, tüm çalışan nüfusun yüzde 60'ını oluşturuyordu.

Devrimci bir program temelinde sosyalizm, savaştan sonra çok güçlü bir yığın desteği kazandı. 1910'a dek zayıf olan ve reformist, işbirlikçi politikaların egemen olduğu İtalya Sosyalist Partisi (İSP), 1911'de Trablusgarp savaşına karşı yürüttüğü savaşımla sola doğru gitmeye başladı. 1912'de Reggio Emilia Kongresi'nde Bonomi ve Bissolati önderliğindeki şövenist reformistleri saflarından atarak partiyi güçlendirdi. Böylece 1906 ile 1910 yılları arasında 36,000'den 24,000'e azalan üyeliği, 1912'de 27,000'den 1914' de 48,000'e yükseldi. Güçlenen parti, savaş sırasında Zimmerwald çizgisini izleyerek savaştan 70,000 üye artışı, yüksek bir saygınlık ve yığınsal destekle çıktı.

Savaştan sonra İtalya'da devrimci dalga, çok yüksek düzeylere ulaştı. Yaygın ekonomik ve politik grev hareketleri, köylülerin toprak işgalleri gelişti. İSP, 1919 martında büyük bir çoğunluk kararıyla Komünist Enternasyonal'e katıldı. Bu temelde, proletarya diktatörlüğünü ve sovyetleri içeren bir programla kasım 1919 seçimlerine girdi. Parti bu programla tüm oyların üçte birini aldı. 508 saylavlık parlamentonun 156'sını elde ederek İtalya'nın en güçlü partisi olarak ortaya çıktı. Bu sürede Mussolini ve faşistler tek saylav bile elde edebilecek güçte değillerdi. Parti üyeliği 200,000'e yükseldi. Partiyi destekleyen Genel İş Konfederasyonu (GİK)' nun üyeliği ise 2 milyona çıktı. 1920 yerel seçimlerinde ise Parti 2,000 komünün, yani tüm komünlerin üçte birinin denetimini kazandı. Bu arada, hükümetin bir şey yapacak gücü yoktu, silahlı kuvvetlerin desteğine de güvenemiyordu.

Bütün bunlara karşın hiçbir devrim olmadı. Çünkü kararlı devrimci bir önderlik yoktu. 1920 ekiminde Komünist Enternasyonal'in Yürütme Komitesi bunu şöyle belirtiyordu:

"İSP (İtalya Sosyalist Partisi) aşırı kararsızlıkla davranıyor. Parti yığınlara önderlik edemiyor, yığınlar partiyi itekliyor. İtalya'da utkan bir devrim için yeterli koşullar var ama biri — iyi bir işçi sınıfı örgütü yok".

Bu gerçek 1919-20 yıllarında açıkça görüldü. 1921'e dek, ana devrimci dalga geçinceye dek komünist partisi kurulmadı. İSP Komünist Enternasyonal üyesi olmasına karşın, en stratejik noktalarda reformistler vardı. Bunlar Turati ve D'Aragona'nın önderliğinde, partiye 1910 yılına dek egemen olan, yeminli komünizm düşmanlarıydı.* Reformistlerin işçiler arasında desteği çok azdı. Ancak bunlar merkezde güçlüydüler. Parlamento grubunda egemendiler. GİK'nın yönetim mekanizması onların denetimi altındaydı. Komünist program kabul edilmiş olmasına

İtalya üzerine Lenin'den seçmeler

İtalyan Sosyalist Partisi'nin gelişimini daha iyi anlayabilmek için Lenin'den aşağıdaki derlemeyi veriyoruz:

"İtalyan Sosyalist Partisi' nin Onüçüncü Kongresi birkaç gün önce Reggio Emilia'da son buldu.

"İtalyan Sosyalist Partisi içindeki savaşım son yıllarda özellikle keskin biçimler aldı. Öz olarak iki temel eğilim var: devrimci ve reformist...

"Bütün sosyalist partilerde şu ya da bu biçimde var olan bu iki temel eğilim, İtalya'da, sosyalizmden tümüyle sapan... daha da aşırı iki eğilime yol açtı. Sosyalist olmayan bu aşırı uçlardan biri sendikalizmdir...

"İtalyan sendikalistleri (...) Sosyalist Parti'nin *dışındadırlar.* İşçi sınıfı hareketi içinde rolleri önemsizdir..."

İtalya'da "reformistler ise sol reformistler (Turati'nin önderliğinde) ve sağ reformistler (Bissolati'nin önderliğinde) olmak üzere bölünmüşlerdi...

"Kongre'de üç eğilim vardı: 1) Devrimciler (Parti içinde onların destekleyenlerin sayısına göre Kongre'de 12,500 oyları vardı); 2) Sol reformistler (9000 kadar) ve 3) Sağ reformistler (2000 kadar). Devrimciler, Bissolati ve öteki üç aşırı sağ reformisti partiden atmak için harekete geçtiler. Sol reformistler geline, onların da üçte biri atmaktan yanaydı...

"Yukarıdaki sayılardan da görüldüğü gibi, çoğunlukta olan devrimciler üstünlüğü aldılar ve Bissolati ve şirketi atıldı..."

("İtalyan Sosyalist Kongresi, 15 Temmuz 1912." *Toplu Yapıtlar.* İngilizce basım, C:18, s:170-171)

28 Ekim 1919

"Değerli Arkadaş,

"Parti kongrenizin Bolonya' da yapıldığını öğrendik. Size ve tüm İtalyan komünistlerine yürekten selâmlarımı gönderir, başarılar dilerim...

"İtalyan Partisi'nde parlamenterler arasında çok sayıda olan açık ya da gizli oportünistlerin Bolonya kararlarını atlatmaya ve hükümsüz kalmaya çalışacaklarından kuşku yoktur. Bu akımlara karşı savaş hiçbir biçimde sona ermiş değildir ama Bolonya'daki utku yeni yeni utkular getirecektir."

...

(N. Lenin. "Serrati Yoldaş'a ve Tüm İtalyan Komünistlerine" *Toplu Yapıtlar.* İngilizce basım, c:30, s:90)

Devrimci *proleter* öğelerle *küçük burjuva* oportünist öğeler arasında savaş eksiksiz, her ülkede ilerliyor. Bu savaşımın uzun bir tarihi vardır. Emperyalist savaş sırasında aşırı keskinleşti, o zamandan beri daha da karıştı. Oportünizmi 'işçi aristokrasisinden', sendikalardaki, kooperatiflerdeki eski bürokrasiden gelme öğeler, enteilektüel küçük burjuva tabakalar temsil ediyor. Bu *akım,* Kaypaklığı ve 'Menşevikliğiyle' (Dittmannlar ve Crispienler tam bizim Menşeviklere benziyorlar) gerçekte burjuvazinin proletarya üzerindeki etkisini işçi sınıfı hareketinin *içinden,* sosyalist partilerin *içinden* gerçekleştiriyor. Bu akımı silmeden, ondan kopmadan ve önde gelen bütün temsilcilerini atmadan devrimci proletaryayı toplamak olanaksız olacaktır.

"İtalya'daki olaylar, Crispienlerle ve Dittmannlarla 'birlik' ve 'barışın' zararlılığına en dirençcesine yumulan gözleri bile açsa gerek. İtalyan Crispienleri ve Dittmannları (Turati, Prampolini ve D'Aragona), işler *gerçek bir devrim aşamasına ulaşır ulaşmaz,* hemen İtalya'da devrimi *engellemeye* başladılar...

"...Tüm devrimci işçiler için partilerini bu akımlardan temizlemenin ve proletaryanın, gerçek bir birliği olan Komünist Partilerini oluşturmanın artık zamanıdır."

("Alman ve Fransız İşçilerine Mektup." 24 Eylül 1920. *Toplu Yapıtlar.* İngilizce basım, c:31, s:281-282)

Lenin'in *Alman ve Fransız İşçilerine Mektup'u* 25 Eylül 1920 günlemeli *Pravda'da* yayınlanır. Mektup, İtalya Sosyalist Partisi'nin gazetesi *Avanti'nin* 5 Ekim sayısında yeniden yorumlu olarak basılır. *Avanti' nin* editörü Sentrist Serrati'dir. Gazetenin yorumunda Serrati Lenin'e çirkefçe saldırır. Lenin' in "kurbanlarından" söz eder. "Lenin de kim oluyor" gibilerden çıkışlar yapar. Reformistlerin partiden atılmaları sorununa ilişkin olarak, Komintern'in, "Moskova'nın", İtalya' nın "özel koşullarını" bilmediklerini yazar. İtalya'da devrimci durum varken ve reformistler partide kalırsa devrim tehlikeye girerken, Serrati, reformistler atılırsa yığın örgütlerinin çalışmasının tehlikeye gireceğinden söz eder.

Bunlara karşı Lenin "*İtalya Sosyalist Partisi içindeki Savaşım Üzerine*" adlı yazısını yazar. Bu, 7 Kasım 1920 günlemeli Pravda'da yayınlanır. Lenin burada, sorunun özü "Moskova"nın İtalya'nın özel koşullarını bilip bilmemesi değil, iki akım arasındaki savaşımdır, reformistlerle "birlik" olabilir mi sorusuna verilen yanıttır der. Buna en canlı kanıt olarak da İtalyan Sosyalist Partisi Merkez Komitesi'nde oylanan iki karar taslağını gösterir. Taslaklardan biri komünist, öteki sentristtir. Komünist taslak az bir farkla kabul edilir.

"Komünist karar, devrimci durumun partide daha bir türdeşlik gerektirdiğini söylüyor. Bu yadsınamaz. Reformistlerle 'birliği' savunanların kararı ise, karşı çıkma yürekliliğini gösteremediği bu yadsınmaz gerçekten *kaçamak* yapıyor.

"Komünist karar,... reformistlerin, parti kararlarına uymalarını isteyen koşulu *gözetmediklerini söylüyor.* Sorunun özü budur. İş böyleyken, genel devrimci durumun *keskinleştiği* ve ülkenin belirleyici devrimci savaşların eşiğinde bile olabileceği sırada, reformistlerin partide kalmalarına izin vermek yalnızca yanlış değil, *suçtur.*

"Reformistler parti kararlarına uydular mı?... Reformistlerin savunanları kararında buna olumlu yanıt verilemiyor. Komünistlerin olumsuz yanıtına karşı da çıkılamıyor, yanıt vermekten kaçınılıyor. Karar dönüp dolaşıp değişik ülkelerin, değişik, kendine özgü özelliklerine genel atıflar yapıyor. Ve bunu, o anda İtalya'nın en önemli 'kendine özgü

güncelliğini korumaktadır.

ve nasıl geldi?

İtalya'da faşizmin gelişi üzerine aşağıdaki yazıyı R. Palme Dutt'ın Fascism and Social Revolution adlı yapıtından çevirdik.

Faşist İtalya'dan çıkarılan derslerin günümüzde de taşıdığı önemi göz önüne alarak okurlarımıza sunuyoruz.

R. Palme Dutt Britanya ve Hindistan Komünist Partilerinin kurucularındandır. Uzun yıllar Komintern'de çalışmıştır. Enternasyoneller, ulusal kurtuluş ve faşizm üzerine eserler yazan Palme Dutt yılmaz bir enternasyonalistti. İşçi sınıfı, bu yılmaz savaşçısını 20 Aralık 1974'de 78 yaşında iken kaybetti.

karşın, açıkçası devrimci çizgiyi yenmek için partide kaldılar.

Parti devrimci önderlik görevini başaracaksa ilk olarak devrimin düşmanlarını atması gerekliydi. Bu yapılmadığı süreçe, İtalya'da tehlikenin yaklaştığının bilincinde olan Lenin önderliğindeki Komünist Enternasyonal yürütme komitesi, bu yönde tüm etki ve otoritesini kullandı. Yürütme Komitesi uzun süre bu konuda uyarı yaptı. Sonunda sorun daha fazla tartışmaya yer vermeyecek ölçüde ciddileşince 1920 yazında tüm uluslararası hareket adına Turati ve öteki reformist yöneticilerin partiden atılmasını istedi. Başını Serati'nin çektiği Sentrist yönetim bunu reddetti. Bu, 1920 ağustosunda Komünist Enternasyonal'in İkinci Kongresi'nde gündemin başta gelen konusuydu. Serati, Lenin'e ve Uluslararası disipline karşı tutum aldı. Turati ve reformistlerle birliği uluslararası komünizmle birliğe yeğ tuttu. Ve partinin Serati yönetimindeki büyük kesimi Enternasyonal'den ayrıldı.

Ocak 1921'de, 98.000 üyeyle Serati ve Sentristler, 14.000 üyeyle Turati ve reformistler ve 58.000 üyeyle komünistler olarak parti üçe bölündü. Daha sonra İtalyan Komünist Partisi'ni kuracak olan komünistler Serati kanadına, tek bir komünist partisi altında birleşmeyi önerdiler. Böylece, eski partinin reformizmden arınmış %90'ını oluşturacaklardı. Ama sentristler reformistlerle birleşmeyi komünistlerle birleşmeye yeğ tuttular.

İki yıl sonra Mussolini erke gelmeden hemen önce Serati bu ölümcül hatanın farkına vardı. 1922 ekim ayının başında artık zayıflamış ve azalmış olan Sosyalist Parti, Roma Kongresi'nde Turati ve reformistleri partiden attı.. Turati ve reformistler güçlenmiş ve parti üyeliğinin yaklaşık yarısını ele geçirmişlerdi. İSP yeniden Komünist Enternasyonal'e girmek için başvurdu. Serati bu kongrede hatalarını açıkladı. "Hatamız birden karşımıza çıkan olaylara karşı hiçbir zaman kendimizi yeterli derecede hazırlamamış oluşumuzdur... Bugün demokratik gözbağlarını terketmenin, savaşkan, aktif ve atılgan bir parti yaratmanın gerekliliğine inanıyoruz" dedi. Ancak iş işten geçmişti artık. Onarılmaz zarar yapılmıştı. 4 hafta içerisinde Mussolini erke geldi. Komünist Enternasyonal Roma Kongresi'ne gönderdiği mesajda şunu söylüyordu:

"Büyük çabalarla ve uzun yıllar geçtikten sonra doğru bir sonuca varan kimseye proleter yığınlarının önderi denemez. Eğilimleri doğumunda sezen ve işçileri, kendilerini tehdit eden tehlikeye karşı zamanında uyarana proletarya önderi denebilir."

İTALYA'DA DEVRİM OLANAKLI MIYDI?

İtalya sosyalizminin, 1919-1922 yılları arasındaki bu kritik iç durumunu anlamak, elverişli koşullara, yığınların hazırlığı ve özverilerine karşın, devrimin neden başarısızlığa uğradığını, bunun sonucunda faşizmin ilerlemesini ve başarısını anlamak açısından çok önemlidir.

1919-1920 devrimci dalgası, örgütsüz, bölük pörçük savaşlar ve gösteriler, kararlı önderlik ve kesin hedeften yoksun bir kargaşalık içinde harcandı. Sosyalist partinin parolası şuydu: "Devrim yapılmaz. Devrim gelir." Böylece önderlik terkediliyordu. Böylece yığınların sonsuz enerji ve özverisi plansız, verimsiz eylemlerle boşa götürülüyordu.

Devrimci dalga 1920 eylülünde Kuzey İtalya'daki fabrikaların işgal edilmesiyle doruğuna ulaştı. İşçilerin bu eylemi, işverenlerin lokavtına tepki olarak başladı. Ağustos sonunda Milano'da metalurji endüstrisinde başlayan işgal tüm ülkeye yayıldı. 3 eylülde yarım milyon işçi bu karşı konmaz işgal eyleminde yer alıyordu. Kendi işçi komitelerini ve silâhlı birliklerini kurmuşlardı. Hükümet ve işverenlerin elinden birşey gelmiyordu. İşçilere karşı kullanmak için orduya güvenemiyorlardı. Devrim için koşullar olgunlaşmıştı. Başbakan Giolatti ortada kalmıştı. Faşist oluşumlar da öylesine güçsüzdü ki, işgal eylemini destekliyor gözükünce, Mussolini'nin yaptığı gibi onu "büyük bir devrim" diye adlandırma yolunu seçmek zorunda kaldılar.

Bu durumda burjuvazi kurtuluş için yalnız reformist yönetime güvenebilirdi. Reformist yönetim de burjuvaziyi düş kırıklığına uğratmadı. Pasif ekonomik bir eylem olarak kaldığı ve politik erk burjuvazinin elinde bırakıldığı sürece fabrika işgallerinin başarısızlıkla sonuçlanacağı açıktı. Fabrika işgalleri ile başlatılan eylemin politik erkin ele geçirilmesine doğru genişletilmesi gerekiyordu. Ve reformistler de işte tam buna karşı direndiler. Eylemi "salt ekonomik eylem" olarak sınırladılar ve hükümetle pazarlığa başladılar. 11 eylülde Sosyalist Parti'yle İşçi Konfederasyonu'nun yaptıkları ortak konferansta eylemin yönetimi Konfederasyon'a, yani reformistlere bırakıldı. Konfederasyonun reformist yöneticileri 19 eylülde hükümetle anlaşmaya vardı. %20'lik bir ücret artışına karşılık fabrikalar boşaltıldı. Anlaşmanın özü fabrikaların boşaltılmasıydı. Ne işverenlerin, ne hükümetin, ne polisin, ne de ordunun yapamadığını reformist yöneticiler başardılar — işçileri yeniden kapitalizme teslim ettiler.

Eylül 1920'de İtalya'da devrim olanaklı mıydı? Hiç kuşku yok ki olanaklıydı. Bütün politik akımların gözlemcileri bu gerçeği kabul ediyorlar. Örneğin liberal anti-faşist tarihci Salvemini şöyle yazıyor: "Genel-İş Konfederasyonu ve Sosyalist Parti yöneticileri ölümcül bir darbe vurmak isteselerdi, işte olanak ortadaydı. Bankerler, büyük endüstriciler ve büyük toprak ağaları, kesilmeye gidecek koyun gibi sosyal devrimi bekliyorlardı. Eğer egemen sınıfların şaşkınlığı ve korkaklığı ile komünist devrim olabilseydi, eylül 1920'de İtalyan halkı bir değil, istediği kadar komünist devrim yapardı...) (G. Salvemini, *Faşist Diktatörlük*. 1928, c: 1, s:41)

Önde gelen İtalyan dergilerinden Corriere del Sera ise 29 eylül 1920 günlemeli sayısında şöyle yazıyordu: "Devrim, yolunu tıkayan olduğu için değil, Genel İş Konfederasyonu istemediği için olmadı."

Reformistler de devrimi önlemekle övünüyorlardı. Daily Herald gazetesi: "Biz devrimci bir felâketi önleme şerefini yerine getirdikten sonra faşizm geldi." Böyle diyerek, onların hizmetlerine karşılık burjuvazinin vefasızlığından yakınıyordu.

Sözün kısası, eylül 1920'de İtalya'da komünist devrimin tam olarak olanaklı olduğu ve yalnızca reformist yöneticilerce engellendiği, herkesin anlaştığı bir yargı.

Reformist ihanet sonucunda devrim yenildikten, işçi sınıfı saflarında dağınıklık ve düş kırıklığı çıktıktan, bu, örgütlerin hızla gerilemesine yansıdıktan, ancak bunlardan sonra, faşizm yenilmiş işçilere vurma cesaretini gösterebildi.

Eylül 1920'de işgal edilmiş fabrikaların boşaltılmasından sonra İtalyan işçi sınıfı hareketi gerilemeye başladı. Partinin ve sendikaların üye sayısı hızla düştü.

Kasım 1920'de Bolonya'da işçilere kan ve ateş saçan ilk faşist terör eylemi oldu.

Faşist çakal, proleter aslana ancak yaralıyken vurabilir.

FAŞİZMİN BÜYÜMESİ VE BAŞARISI

İtalya'da faşizm, bir tohum olarak, 1919'un başlangıcından beri vardı. Daha önce Sosyalist Parti ajitatörü olan Mussolini, sosyal şövenistlerin bilinen hızı ile bir anda ceket değiştirdi. Savaşa karşı sosyalist organ Avanti'nin editörlüğünü yapan, burada "burjuva savaşı"nı kınayan Mussolini, birkaç hafta içerisinde saf değiştirdi. Fransa hükümetinin fonlarıyla kasımda savaştan yana olan Popolo d'Italia'yı kurdu. 1915'de Milano'da kurduğu Fasci di Azione Interventista ise faşizminin çekirdeğini oluşturdu.

Savaşın bitmesiyle Mussolini ve yandaşlarının, propaganda temelleri de yok olmuştu. Bu yüzden yeni bir temel arandı. 1919 martında Milano'da şövenist, cumhuriyetçi ve devrimci gibi görünen, karışık bir programla ilk Fascio di Combattimento kuruldu. Fasci'ler 1920 aralığında bir parti oluşturdular.

1919'da ve 1920 sonbaharına dek, yani devrimci dalga süresince, faşizmin hiçbir gücü ya da yığınsal desteği yoktu. Hükümet yöneticileri faşizme arka verdiler. Ordu yetkilileri 1919-1920'de Popolo d'Italia'yı ordu birliklerinde serbestçe dağıttılar. Yine de faşizm hiçbir destek kazanamadı. Kasım 1919 seçimlerinde Milano'da sosyalistlerin 180.000 oy almalarına karşın Mussolini 4.795 oy aldı. Tüm ülkede üye sayısı azdı. Faşizm demogojileriyle, devrimci akıntı içerisinde yüzmek zorundaydı. Bu yüzden programı, monarşi ve asilliğin kaldırılması, borsanın kaldırılması, köylüye toprak, endüstride işçi denetimi vs çağrısı yapıyordu.

Bu sıralarda faşizm daha hazırlık sürecindeydi. Burjuvazinin, proleter saldırısını karşılamaya yönelik silâhları arasında hiç de önemli bir yer tutmuyordu. Devrimci dalganın güçlülüğü karşısında burjuvazi başka yöntemler kullanmak zorundaydı. O zamana dek girişimler, Sosyalist Parti'ye karşı bir seçenek yaratma noktasında yoğunlaşmıştı. Demagojik bir programla 1919'da kurulan Katolik "Popüler Parti" kır proletaryası ile köy-

Arkası 7. Sayfada

özelliğini saklayabilmek ve çarpıtabilmek *için* yapıyor...

"Serrati bölünmenin partiyi, özellikle sendikaları, kooperatifleri ve belediyeleri zayıflatacağından korkuyor. (Çünkü bu kurumlar reformistlerin denetiminde — İ.S.) Sosyalizm kuruluğunda çok gerekli olan bu kurumlar zarar görmemelidir. —Serrati'nin ana fikri budur...

.... "Komünistler ile reformistlerin devrimi sabote etmesinden korkuyorlar.

... "Serrati, İtalya'da varolan geçici durumun kendine özgü özelliklerini anlamayı becerememedi. Genel olarak da kabul edildiği gibi, İtalya, devlet gücünü ele geçirmek için proletarya ile burjuvazi arasında belirleyici savaşların eşiğinde. Böylesi bir anda, partiden yalnızca Menşevikleri, reformistleri, Turraticileri çıkarmak mutlak bir gereklilik değildir. Eğer reformistlerle 'birliğe' doğru savrulma eğilimi gösteriyorlarsa, çok iyi kimi komünistlere bile yer değiştirtmek, onları bütün sorumlu görevlerden almak yararlı olabilir.

..."Ulusal çapta devrimci kriz olgunlaşıyor... Şimdi en gerekli gerçekte İtalya'da devrimin utkusu için mutlak bir gereklilik olan, devrimci İtalyan proletaryasının gerçekten Komünist Partisi biçiminde gerçek bir öncüsünün olmasıdır. En belirleyici anda yalpalamaya, ürkmeye *yatkın olmayan*, devrime en büyük tutkuyu ve adanmışlığı, enerjiyi, sonsuz yiğitliği ve kararlılığı kendinde toplamış bu parti. Utku, büyük özveri gerektiren zor ve sancılı bir savaşımla kazanılacaktır. Erk ele geçirildiğinde, *tüm dünya* burjuvazisinin akıl almaz ölçüde sert saldırıları, entrikaları, ... karalama ve yıldırmaları karşısında, her bir küçük burjuva demokratının, her Turati destekçisinin, her 'Sentristin', her sosyal demokratın, sosyalistin ve anarşistin yalpalamaları karşısında savunulması gerekecektir... Böyle bir zamanda ve böyle bir ortamda, eğer Menşeviklerin... tümden ilişiği kesilirse ve hatta kimi iyi komünistler de .... yönetimden çekilirlerse Parti zayıf değil, yüz misli *daha güçlü* olacaktır.

..."Devrimciler, komünistler savaşımın önündeki tehlikeleri ve güçlükleri saklamazlar ki yığınlara *daha çok* dayanıklılık verebilsinler, partiyi zayıf, kaypak ve sallantılı olanlardan *temizleyebilsinler* ve tüm harekete daha büyük bir coşku, daha yüksek bir enternasyonalizm ruhu ve büyük amaç uğrunda özveri yapmaya daha iyi bir hazırlık aşılayabilsinler...

..."Yoldaşlar, İtalya'nın işçileri, tüm devrimlerin...tarihinde çıkan dersleri unutmayın. İtalya'da proletaryayı büyük savaşlar, büyük güçlükler, büyük özveriler bekliyor. Burjuvaziye karşı utku, proletaryanın erki ele geçirmesi ve İtalya'da Sovyet Cumhuriyeti'nin pekiştirilmesi hep bu savaşların sonucuna, işçi yığınlarının dayanışma, disiplin ve tutkusuna bağlıdır..."

(4.11.1920. İtalyan Sosyalist Partisi içindeki Savaşım Üzerine, *Toplu Yapıtlar*. İngilizce basım, c:31, s:379-391.)

"...Komünist Enternasyonal' in İkinci Kongresi'nden sonra, Serrati ve arkadaşlarıyla olan anlaşmazlıklar sırasında, biz onlara kanımızca durumun ne olduğunu açık ve kesin bir biçimde söyledik. Onlara söyledik ki İtalyan partisi, Turati gibi kimselerin saflarında kalmasını hoşgördüğü sürece Komünist Partisi olamaz.

..."...İtalyan Partisi hiçbir zaman gerçekten devrimci bir parti olmadı. Onun büyük şanssızlığı, savaştan önce Menşeviklerle ve reformistlerle kopmaması oldu...

"...Gerçek komünizmin simgesi oportünizmden kopmaktır.

"...İtalyan komünistleri her zaman yeterli derecede komünist değillerdir. İtalya'da işçiler fabrikaları işgal ettiklerinde tek bir komünist çıkıp da hevesini gösterdi mi? Hayır. O zamanlar İtalya'da daha komünizm yoktu. Biraz anarşizm vardı ama Marksçı komünizm yoktu. Bu sonuncunun daha yaratılması ve devrimci savaşımın deneyimi aracıyla işçi yığınlarına aşılanması gereklidir. Bu yolda atılacak ilk adım da, yirmi yıldan çok bir süredir burjuva hükümetleriyle işbirliği yapan ve birlikte çalışan Menşeviklerle kesin ayrılıktır...

"Leghorn'da önemli bir çoğunluktunuz. 14.000 reformist ve 58.000 komünist oya karşı siz 98.000 oy aldınız...

"98.000 oy denetiminizdeydi ama siz 58.000 komüniste karşı 14.000 reformistle birleşmeyi seçtiniz..."

("İtalya Sorunu Üzerine. Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresi". 22 Haziran — 12 Temmuz 1921. *Toplu Yapıtlar*. İngilizce basım, c:32, s:462-467.

"Büyük Yürüyüş"den sonra Faşistler Roma'da terör havası estirdiler

Irkçılık emperyalizmin bir ürünü ve aracıdır

İngiltere'de faşist saldırılar yoğunlaştı.

21 martta Birleşmiş Milletler 1978'in, Irk Ayrımına Karşı Savaş Yılı olduğunu açıkladı. Bu savaşım çok önemlidir. Çünkü son yıllarda tüm emperyalist ülkelerde ırkçılık ve ırk ayırımı çok büyük boyutlara ulaştı. Büyük Britanya, Fransa, ABD ve öteki emperyalist ülkelerde ırkçılık da faşizm gibi kapitalizmin krizi ve çürümüşlüğünden faydalanarak gelişiyor.

Irkçılık emperyalizmin bir ürünü ve aracıdır. Kapitalizm dünyanın herbir yanındaki ulusların, ulusal grupların ekonomilerini yıkarak ulusal ve uluslararası pazarını geliştirdi. Bu ülkelerin ekonomik yapılarının yerini uluslararası pazara tekellerini dayatan bir avuç ileri kapitalist ülkenin baskı ve sömürüsü aldı. Bu ileri kapitalist ülkelerin biri bir veya birden fazla ulusu içeriyor. Örneğin Britanya'da Galliler, İskoçlar ve İrlandalılar gibi.

Emperyalizm bu temelde gelişti ve kapitalizmin çıkışıyla ırkçı bir nitelik almış olan sömürü ve baskısını derinleştirdi. Afrika'da, Hindistan'da, Çin'de, Latin Amerika'da ve her kıtada kara, kahverengi ve sarı derili halk en acımasız sömürü ve kölelik altına alındı. Avrupa ve Kuzey Amerika bu halkların kan ve terini emdi. Bunun da üstünde emperyalizm bu ezilmiş halkın yeni nesillerini, daha iyi koşullarda bulunan emperyalist ülkelerin işçi sınıfının yapmak istemediği en pis ve düşük ücretli işlerini yaptırmak için kendi ülkelerine getirdi. Bugün Avrupa ve Kuzey Amerika'daki emperyalist ülkelerin Afrika, Latin Amerika, Hindistan ve Pakistanlı işçi rezervleri var. Bunların arasında Avrupa'nın daha fakir ülkeleri İspanya, Portekiz ve Türkiye'den gelen işçiler ordularının da bulunduğunu söylemeye gerek yok.

Son yıllarda emperyalist ülkelerde ırkçılığın kabarmasının birbiri ile ilişkili iki nedeni vardır. Bunlardan birincisi dünyanın her yanında emperyalist egemenliği kuran veya ciddi bir biçimde tehdit eden ulusal kurtuluş savaşlarıdır. Küba, Vietnam ve Angola gibi birçok ülkede ulusal kurtuluş savaşları başarılı sosyalist devrimler haline geldiler.

Emperyalist propaganda emperyalist ülkelerdeki ekonomik ve sosyal krizlerin nedenlerini Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın savaşan halklarına yüklemek için elinden gelen herşeyi yapıyor. Bu da ırkçılığın gelişmesinin ikinci nedenidir. Emperyalist ülkelerdeki gerici ve faşist güçler yabancı işçilere karşı en vahşi saldırıları yürütüyorlar. Günbe gün yaşam düzeylerinin düştüğünü gören emekçi yığınların kızgınlığını ve bıkkınlığını ırkçı ve faşist kanallara yönlendirmeye çabalıyorlar.

Tehlike çok büyük ölçüdedir. Uluslararası düzeyde emperyalizmin ileri gelen kaleleri ırk ayrımı, baskı ve katliam temeli üzerinde işliyor. Güney Afrika, Rodezya ve İsrail bunun en açık örnekleridir. Bunun yanısıra Brezilya ve Paraguay gibi bazı Latin Amerika ülkelerinde yerli kabilelere karşı yoketme savaşı yürütülüyor. Kuzey Amerika kapitalizmi kızıl derili kabilelerini yok etme ve Afrikalıları köleleştirme yoluyla gelişti. Irkçılığın en kirli ve şiddetli yüzü burada kendini gösterdi.

Hergün binlerce kızıl derili, kara derili, Porto Rikolu, Şilili ABD'de en vahşi, ırkçı saldırı ve uydurma tutuklamaların kurbanı oluyor. Bunlar emekçi halktan kimseler veya Alabama'da ölüm cezasına çarptırılan John Harris gibi yurttaşlık hakları savunucularıdır.

Çağımızda ırk ayrımına karşı savaş sınıf savaşının sosyalizm hedefinin dışında bağımsız bir hedef oluşturmuyor. Bugün varolan bağımsız Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkeleri bağımsızlıklarını, sosyal kurtuluşlarını savaşarak elde ettiler.

Her türlü ırkçılığın kanunlarla yasaklandığı sosyalist ülkeler ve özellikle Sovyetler Birliği ırkçılığa karşı yürütülen savaşımın başını çekiyor. Bu savaşıma her yönlü destek ve yardımı veriyor.

Anti-faşist güçler, faşist sloganları temizlerken.

Oportünizm yine başkaldırdı - X

Emine Engin

Proleter devrimi için emekçi halkın çoğunluğunun sempati ve desteği mutlak bir gerekliliktir. Ama bu çoğunlukla oy çoğunluğu arasında da mutlak bir fark vardır. Bir kez, burjuva demokrasisi koşullarında bir komünist partisinin %51 oy çoğunluğu kazanması çok güçtür, tarihte görülmemiştir ve bugün oylarını artırma yolunda hızla ilerleyen oportünistler de bunu köklü ödünlerle sağlayabilmektedirler. %51'e ulaşmak için yaptıkları cepheler de Lenin'ci bağlaşıklık anlayışından uzak, diplomatik protokollardır. Ama bunları bir kenara bırakalım, diyelim ki bir komünist partisi %51'le başa geldi. Bu devrim mi olur? Hayır. Başa geldikten sonra halktan yana yapılan işler, gericilerin saldırıları sınıf savaşını yükseltip, devrimci durum doğabilir, devrim gelebilir. Ancak bu da "parlamenter yoldan devrim" anlamına gelmez. Devrim, yine devrimci yoldan gerçekleşmiş olur.

Emekçi halkın çoğunluğunun sempati ve desteği ile seçimler arasında hiçbir bağlantı yoktur. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Parlamento avanakları ve son günlerin Louis Bianc'ları, emekçi halkın çoğunluğunun sempatisini kazanıp kazanmadıklarını ortaya çıkarmak için ille de seçim diye, burjuvazinin kesin denetiminde olan seçimler için 'diretiyorlar'. Ama bu bilgiçlerin, yaşayan ölülerin ya da kurnaz dolandırıcıların tavrıdır.

"Yaşamın gerçekleri ve gerçekleşmiş devrimlerin tarihi gösteriyor ki çoğu kez 'emekçi halkın çoğunluğunun sempatisini' hiç bir seçim gösteremez (nerede kaldı sömürücüler tarafından denetlenen, sömürenle sömürülenin 'eşitliği' altında yapılan seçimler!) Çoğu kez, 'emekçi halkın çoğunluğunun sempatisini' seçimler değil, partilerden birinin büyümesi, ya da Sovyetler'deki temsilcilerinin artması, ya da herhangi bir nedenle büyük önem kazanmış bir grevin başarısı, ya da iç savaşta kazanılan başarılar, v.s. gösterir.

....

"Proleter devrimi, emekçi halkın büyük çoğunluğunun, öncüsüne — proletaryaya — sempati ve desteği olmadan olanaksızdır. Ama bu sempati ve destek hemen oluşmaz ve seçimlerle de belirlenmez. Uzun, çetin ve sert sınıf savaşımıyla, bu süreçte *kazanılır*. Proletaryanın, emekçi halkın çoğunluğunun sempati ve desteğini kazanmak *için* yürüttüğü sınıf savaşımı, politik erkin proletarya tarafından ele geçirilmesiyle son bulmaz. Politik erkin ele geçirilmesinden *sonra* da bu savaşım *sürer*, ama *başka* biçimlerde."

DÜNYAYA BAKIŞ

CGIL, DSF'DEN AYRILDI

İtalya'nın en büyük sendikal örgütü olan İtalyan Genel İş Federasyonu (CGIL)'nda komünist partisinin etkin olduğu öteden beri bilinen bir gerçektir. Böylesi "demokratik" bir partinin etkin olduğu sendikanın liderlerinden de sınıf sendikacılığının dışında herşeyin beklenmesi gerektiği de ayrı bir gerçektir.

Bunun en çarpıcı örneklerini de kendini CGIL'in "patronu" olarak tanıtan genel başkan Luciano Lama'nın yumurtladığı incilerde görüyoruz. Geçenlerde yaptığı bir açıklamada, ekonomik kriz dönemlerinde işverenlerin işçileri işten atmaya hakları olduğunu bir "ekonomik gerçeklik" olarak kabul ettiğini bildirmiş. Ayrıca işten atılan işçilere aldığı son maaşın %90'ını işsizlik maaşı olarak veren devlet mali örgütü Cassa Integrazione'nin bu işleme bir yıldan fazla devam etmemesi gerektiğini ve de işçilerin "öyle ufak fedakârlıklarla yetinmeyip daha büyüklerini göstermeleri" gerektiğini belirtmiş!

Komünist Partisi'ni, işçi sınıfının o gözbebeği gibi korunması gereken örgütünü, yol geçen hanına çevirince kimbilir daha ne "altın yumurtlayan tavuklar" çıkacak ortalığa...

FKP SEÇİM SONUÇLARINDAN HİÇBİR DERS ALMAMIŞA BENZER

Fransa'da Sol Birliği'nin yenilgisiyle sonuçlanan seçimlerden sonra sol partiler birbirlerine veryansın ediyorlar. Kendilerine sorarsanız yenilgide hiçbir suçları yok, hep ötekiler yüzünden olan oldu. FKP'den yükselen sesler oldukça ilginç! Onlarınki daha bir acılı. Nasıl olmasın? Proletarya diktatörlüğünü deseniz reddettiler, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere çamur atmada gerici basınla adeta yarış ettiler ve daha neler neler!

Eh, bütün bunlara rağmen FKP seçimlerden böylesi kötü bir sonuçla çıkınca, partinin tanınmış "entellektüelleri" ayağa kalktılar. Balibar, Altuser, Lefebure, Labica ve diğerlerinin de imzalarını koydukları bir bildiriyle partinin "yeterince demokratlaşmadığından" yakındılar. Marchais'nin de bulunduğu bir grup, proletarya diktatörlüğünün programdan kaldırılmasından sonra demokratik merkeziyetçiliğe sıranın geldiğini ve onun da kaldırılmasından yana olduklarını söylüyorlar.

Görüldüğü kadarıyla FKP seçimlerden hiçbir ders almamış oluyor. Çıkmaz yola doğru gitmekte kararlı olduğunu bu son gelişmeler açıkça gösteriyor.

ÇİN'İN MAOCU YÖNETİMİNİN YENİ "BAŞARILARI"

Pekin'in Maocu yöneticileri, Sovyetler Birliği'nin iki ülke arasındaki ilişkileri geliştirmek amacıyla yaptığı çağrıyı en aşağılık bir biçimde yerdikten sonra gerçekte nereye bağlı olduklarını tüm dünyaya gösterdiler. AET ülkeleriyle olan ilişkilerin geliştirilmesi için geçenlerde batı emperyalistleriyle aynı masaya oturup hem ekonomik alanda ilişkileri geliştirmek için karar aldılar, hem de anti-Sovyetizmi körüklediler. AET ülkelerini savaşa kışkırtıp, Avrupa'da Sovyet tehlikesi sakızını yine çiğneyip durdular.

Bu arada Güney-doğu Asya'daki en gerici, faşist hükümetlerin temsilcilerine de kapılarını açıp üst düzeyde görüşmeler yapan Maocular, bu ülkelerde en güç şartlarda verilen sınıf savaşımı ile yakın uzak hiçbir ilgileri olmadığını gösterdiler. Sovyet düşmanı olsun da en azılı antikomünist olsun diyen bu yönetime karşı artık emperyalizm en ufak bir kuşku duymadığını gizlemekten de kaçınmıyor.

İKP KONGRESİ VE LENİNİZM TARTIŞMASI

İspanyol Komünist Partisi'nin kırk yıldan bu yana ilk kez legal olarak kongresi yapıldı. Kongre'ye sunulan raporlar üzerine yapılan tartışmaların en ateşlisi partinin statüsünden "Leninci" sözcüğünün kaldırılıp kaldırılmaması üzerine oldu.

Kuşkusuz Carillo ve benzerleri kaldırılmasının en hararetle savunanlar. Carillo geçenlerde "Cambio 16" adlı bir gazeteye verdiği demeçte "İspanya'nın yeniden iki uzlaşmaz kampa bölünmemesinin yegâne garantisi Adolfo Suarez'dir diyor. Kral Juan Carlos'un da artık güvenini tam kazanmış olmalı ki saraya şampanyalı, havyarlı partilere davet ediliyor bay Carillo.

Varsın Carillo döktürsün incilerini. İspanya kaynıyor. Ekonomik ve sosyal bunalım süregidiyor. İspanyol Komünist Partisi içinde hissedilir bir muhalefet oluşmaya başladı Leninizm'i inkâr eden Carillo ve benzerlerine karşı. 29 martta Malaga'da yayınlanan bir bildiriyi ikiyüz militan üye Carillo'yu sert dille eleştirdi. Gerek Catalan ve gerekse Asturias bölgelerinde düzenlenen toplantılar olaylarla kapandı. Asturias bölgesindeki üç önemli kentte — Oviedo'da, Gijon'da ve Aviles'de Leninizm'in parti statüsünden kaldırılmasına karşı bildiriler yayınlandı. Parlamentodaki 20 komünist saylavın 8'ini veren Catalan yöresindeki toplantıda ise 500'e yakın delegeden 130'u bu kararı protesto edip toplantıyı terkettiler.

Bakalım Carillo'nun parti statüsündeki "Marksçı-Leninci" olma koşulunu son zamanlarda uydurulan "Marksçı, demokratik ve devrimci(!)" olma şekline değiştirme yutturmacaları daha ne kadar sürecek?

●

Faşizm İtalya'ya neden ve nasıl geldi?

Baştarafı '. Sayfada

lüyü bölmede kullanıldı. Bu parti 1919'da Sosyalist Parti'nin 156 saylavına karşı 100 saylav çıkardı. Ancak henüz güçleri hazır değilken, burjuvazinin kullandığı ana yöntem, daha kısa çalışma günü, ücret artışı, İş Yasası gibi uzlaşma ve liberalizm yöntemiydi. Birbiri arkasından gelen Nitti, Giolitti, Bonomi ve Facta hükümetlerinin çizgisi buydu. Bunlar devrimci saldırıyı dağıtmada reformist sosyalist yöneticilere güvendiler. Aynı zamanda görünüşte bu "zayıflık" ve gerileme politikası ardında, silâhlı karşı-devrimi hazırlıyorlardı. Jandarma gücü savaş sonu ile 1920 yazı arasında 28.000'den 60.000'e çıkarıldı. 25.000'lik özel Krallık Muhafaza Gücü kuruldu. Aynı zamanda faşist serseri grupları silâhlandırılıyordu.

Böylece, Giolitti politikasından Mussolini politikasına geçiş İtalyan burjuvazisinin birdenbire politika değiştirmesi değildi. Bunlar tek bir politikanın iki yarısını oluşturuyordu. Giolitti ve "liberal" "demokratik" hükümetlerin görevi proletaryayı güçlü ve yenilemez olduğu sürece uydurma uzlaşmalarla kandırmaktı. Reformist yönetime proletaryayı içinden bölmesi için yardım vermekti. Bu arada, sözde "liberal" "demokratik" hükümetler gizlice faşistleri silâhlandırdılar. Böylece birinci dönem tamamlanıp, reformizm proletaryanın güçlerini dağıttıktan sonra, vahşi karşı devrim ortaya salındı. Faşizmin vahşi saldırısı Giolitti ve onu izleyen hükümetlerin kanatları altında yürütüldü. Bu ikinci aşama 1920-1922 sonbaharları arasını kapsar. Bu aşamada da reformizm gerilemeyi, savunma için yalnızca parlamentarizme olan güvenini sürdürdü. İkinci aşama da görevini yerine getirince, proletarya güçleri ezilmiş, yenilmiş ve faşizme son geçiş başarılmıştı. Giolitti ve onu izleyen başbakanlar, yerlerini barış içinde Mussolini'ye bıraktılar. Devre tamamlanmıştı.*

Faşizme geçişin, Almanya'da da aynen yinelenen bu mekanizması, burjuva demokrasisi ile faşizm arasındaki ilişkiyi doğru anlamada çok önemlidir.

1920 sonbaharından sonra faşizmin büyümesi ve güçlenmesi yalnızca burjuva demokratik hükümetlerin, ordu yetkililerinin, polisin, yargı organlarının ve büyük burjuvazinin doğrudan yardım ve korumasıyla oldu. 1920 sonbaharından başlayarak büyük toprak beyleri, büyük sanayiciler proletarya ve köylülere karşı terör uygulansın diye faşist çetelere destek yağdırdılar. 1921'de Mussolini'ye göre faşistlerin üyeliği bir yıl içerisinde 20.000'den 248.000'e çıktı. Ordu yetkilileri faşistlere silâh sağladılar. Subaylar faşist birlikleri yetiştirdiler ve eylemlerini yönettiler. 20 ekim 1920'de Genel Kurmay başkanı bir genelge yayınlayarak Tümen komutanlarının faşist örgütleri desteklemelerini emretti. İşçi ve köylüler tümden silâhsızlandırıldı. Silâh taşımada faşistlere dokunulmazlık tanındı. Polis ve jandarma ya açıkça faşistlere yardım etti ya da saldırılarına seyirci kaldı. Mahkemeler, faşistleri serbest bırakırken kendilerini savunmaya çalışan işçiler ağır cezalara çarptırıldılar.

Kasım 1920'de Bolonya'da başlayan faşist terör, yıkım ve cinayet kampanyası, bundan sonra sistemli olarak, endüstri bölgelerinde, ve yer yer toplu kıyımlar biçiminde tarım bölgelerinde geliştirildi ve genişletildi. Sosyalist, sendika ve kooperatif binaları yakıldı, yıkıldı. İşçi gazeteleri ve matbaaları yıkıldı. Sosyalist belediye kurulları atıldılar. Militan işçiler, köylüler dövüldüler, öldürüldüler.

Faşistlerin bir işçi binasına saldırma tehlikesi olduğunda, genellikle şöyle olurdu: Önce silâhlı özel polis güçleri ya da Krallık muhafızları binayı "korumaya" geliyorlardı. Bunlar silâh araması yapıyor, işçileri silâhsızlandırıyor ve dışardan herhangi bir işçi topluluğunun binaya yaklaşmasını engelliyorlardı. Ondan sonra faşistler tepeden tırnağa silâhlı, makinalı tüfeklerle geliyorlardı. Bu durumda polis güçleri direnmenin olanaksız olduğunu söyleyip çekilirlerdi. Böylece faşistler savunmasız binaya ve silâhsız işçilere istediklerini yaparlardı.

İtalyan Sosyalist Partisi'nin o sıralarda yayınladığı sayılara göre, 1921'de ocak-mayıs arasında faşistler 120 işçi merkezini darmadağın ettiler, sosyalistlerin ya da başkalarının 243 binasına saldırdılar, 202 işçiyi öldürdüler (bunun yanısıra 44 işçiyi de polis ya da jandarma öldürdü), 1144 işçiyi yaraladılar. Bu sürede polis 2240 işçiyi tutukladı. Oysa yalnızca 162 faşist tutuklandı. 1921-1922'de, faşist diktatörlüğe dek, 500 işçi toplantı salonu ve kooperatif dükkânı yakılmış, 900 sosyalist belediye dağıtılmıştı.

İşçi sınıfının çoğunluğunu yöneten reformizm ve sentrizm, burjuvazinin bu saldırısını nasıl karşıladı? İşçilere legal ve pasifist yöntemlere güvenmelerini, yine seçim sandığını öğütlediler. Giolitti, terörün işçilerin gücünü kırdığını sanarak, 1921 mayısında genel seçimlere gitti. Sosyalist ve komünistlerin toplam oyu 1919 toplamı aştı. 1919'daki 1,840,000'e karşı 1,861,000'e yükseldi. 122 sosyalist, 16 komünist olmak üzere toplam 138 saylava karşı faşistler 35 saylav çıkarabildiler. İşçiler seçim sandığını da gerçekten kullanıyorlardı. Sosyalist organ Avanti bunu, "İtalyan proletaryası faşist gericiliği kızıl oyların çığı altına gömdü" diye yazdı. Oysa gerçek başkaydı. "Kızıl oylar çığı" iç savaş durumunda hiç birşey değiştirmiyordu. Terör, azalacağına çoğaldı.

Reformist yöneticilerin bundan sonraki adımı, savaşımın gerçek niteliğine ilişkin, daha da zararlı düşler yaymak oldu. Faşizmle biçimsel bir barış anlaşmasına kalkıştı. 3 ağustos 1921'de, tüm şiddet eylemlerine son verileceğini açıklayan faşist-sosyalist anlaşması imzalandı. Bunu Mussolini ve yandaşları ile Sosyalist Parti Yürütme Kurulu, Sosyalist Parlamento Grubu ve GIK imzaladılar. Komünist Partisi böyle bir komedide yer almayı reddetti. Anlaşma, yazıldığı kâğıt kadar bile değer taşımıyordu. Faşist terör daha da ileri gitti. Mussolini ise sözüne uymayışını, taban beni "aştı" diyerek açıkladı.

Reformist yöneticilerin son adımı, parlamento aritmetiğine dayanan bakanlık pazarlıklarına girmek oldu. Temmuz 1922'de Facta istifa ettikten sonra, sosyalistlerin parlamento grubu başkanı olarak Turati kralla görüştü. Girişimler başarısız olunca, reformist yöneticilerin aklına, koalisyon hükümetinin kurulması yolunda bir parlamento dışı baskı aracı olarak genel grev çağırma fikri geldi. Ama çok geç idi. Genel grev 1 ağustosda hiçbir hazırlık yapılmadan çağırıldı. Turati, grevin amacını "devleti savunmak" olarak açıkladı. Bu koşullarda genel grevin başarısızlığı kaçınılmazdı. GIK üyelerinin yalnızca bir kesimi katıldı. Ciddi bir hazırlık ve savaşkan bir önderlik olmadığı için, genel bir tepki uyandırmadı. Böylece faşistler saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar.

Artık son adım için, erkin açıkça faşistlerin eline geçmesi için koşullar tamamlanmıştı. Bu ekimde oldu. Kral'ın, ordu komutanlarının ve Facta hükümetinin ortak eylemleriyle gerçekleşti. 28 ekim için faşistlerin uydurma "Roma yürüyüşü" örgütlendi. Bu yürüyüş gerçekte altı generale bağlı olarak örgütlenmişti. Ordu başkomutanı 27 ekim akşam üzeri faşistlerin toplantısında bir konuşma yaptı. Facta hükümeti sıkıyönetim çalışmalarına başladı. Bunun tek etkisi, tüm ülke çapında sivil yetkililerin yetkilerini orduya devretmeleri oldu. Ordu ise anında, faşistlerin devlet dairelerini, demiryollarını, posta ve telefon merkezlerini işgal etmelerine izin verdi. Bu başarıyla sağlanınca, 28 ekim sabahı Kral sıkıyönetim kararını imzalamayı reddetti. Böylece sıkıyönetim geri çekildi ve buna dayanılarak artık Roma'yı faşistlere karşı "korumanın" olanaksız olduğu bildirildi. Önceden beri faşistlerle görüşmeler yapmakta olan Facta hükümeti istifa etti. Mussolini hükümet kurmaya çağrıldı ve 30 ekim günü yataklı vagonla Roma'ya geldi. Bu sözde "devrimi", baştan sona burjuva diktatörlüğü tepeden yürütmüştü.

Faşist diktatörlüğün tüm yöntemleri, biçimleri, 11 yıl sonra Almanya'da olduğu gibi, hemen kararlaştırılıp uygulanmadı. Yöntemler henüz deneme-lerden çıkıyordu. Önceleri, hükümetin yürüttüğü toplu kıyım ve terör yanısıra göstermelik parlamenter biçimler, karşıt partiler ve basın bırakıldı. Faşist diktatörlük, tam anlamıyla, 1926'da kuruldu. Tüm öteki partiler, örgütler ve basın tamamen yasaklandı. İşçi sendikaları resmen faşist sendikalara bağlanırken, D'Aragona gibi reformist sendika yöneticileri de faşistlerden yana geçtiler.

İtalya örneği faşizme geçişin klasik örneğidir. Bundan çıkan belli başlı sonuçlar nelerdir?

1. İtalya'da devrimci dalgayı, burjuvazi değil, faşizm değil, kendi iç zayıflığı ve devrimci önderlikten yoksunluğu, reformizm kırdı.

2. Ancak proletaryanın ilerlemesi içerden kırıldıktan ve düş kırıklığı yayıldıktan sonra faşizm öne çıktı. Faşizm savaştan sonra gerilemekte olan bir orduyu bozguna uğratarak ve kıyarak (o da polis ve ordunun kanatları altında) kahramanlık taslamak üzere sahneye çıktı.

3. Açık faşist diktatörlüğe geçiş burjuva politikasında birden bir kopukluk ya da tersine dönüş değil, bu politikanın yeni biçimlerde sürdürülmesidir. Faşizm, burjuva demokrasisi koşulları altında, koşullar olgunlaştığında erke getirilmek üzere hazırlandı ve beslendi.

*Tarihci Salvemini, reformist sosyalist Bonomi'nin Savaş bakanı olduğu liberal Giolitti kabinesinin nasıl "Sosyalistlerin ve komünistlerin gücünü kırmada faşist saldırının kullanılabileceğini düşündüğünü" ve bu nedenle de "Ordu başlarının faşistleri silâh ve kamyonlarla araçlandırmalarına izin, emekli ve izinli subayların onları eğitmesi için yetki verdiğini" yazıyor.

1929 yılında Mussolini Papa XI. Pius ile kolayca anlaşarak kilise ile burjuva devleti arasında süregelen bütün çelişkileri ortadan kaldırıp, onun tam desteğini aldı.

Haydi 1 Mayıs 1978'e

Baştarafı 1. sayfada

Ecevit, BBC Radyosu'na 45 dakikalık bir demeç verdi. "Faşist" yerine terörist sözünü kullandı ve faşizm tehlikesi kalktı demeye getirdi. Olaylar pek kısa sürede bunun yanlışlığını bir kez daha sergiledi. Sonra, önceki hükümetler ülkeyi "ucuza"(!) satıyorlarsa, Ecevit bu demeciyle daha yüksek bir fiyat biçti. Ama satmaya kararlı olduğunu NATO'lara, Ortak Pazarlara BBC yoluyla iyice duyurdu. Bu, gelen giden emperyalist delegasyonlardan da belli oluyor!

Artık açığa çıktı ki, işçi sınıfımız, halkımız faşizm tehlikesine karşı kendi yöntemleriyle, yığınsal savaşımdan başka birşeye güvenemez. Hükümet birşey yapamıyor. Böylesi koşullarda 1 Mayıs 1978, büyük bir anti-faşist, anti-emperyalist çıkış olacaktır. TKP "Gün eylem günüdür" diyor, yol gösteriyor. 1 Mayıs 1978, dünya işçilerinin savaş, birlik ve dayanışma günü olmanın yanısıra, ülkemizde büyük de bir "eylem günü" olacaktır. Haydi 1 Mayıs 1978'e!

1 Mayıs hazırlıkları coşkuyla sürüyor

Baştarafı 1. sayfada

yerlerini dolaşarak Türkiyelilerin 1 Mayıs yürüyüşüne yığınsal katılımını öğütlemektedir. Ayrıca geniş bir afişleme yapılmıştır ve flamalar, pankartlar hazırlanmaktadır.

Komitelerin 15 Nisan'da Londra'da yaptıkları ortak toplantı sonucunda oluşan İngiltere 1 Mayıs Komitesi, yayınladığı bildiride çalışmaları, toplantıda alınan kararları anlattıktan sonra şu çağrıyı yapıyor:

İlerici, yurtsever arkadaş,

1 Mayıs çalışmaları böylesine geniş ve Britanya çapında yürüyor. 1 Mayıs'ı en coşkulu ve yığınsal bir biçimde kutlamak bir yurtseverlik görevidir. Londra'daki 1 Mayıs yürüyüşüne katıl, demokratik istemlerini yüksel.

1 MAYIS 1 MAYIS İLK DİLEĞİMİZ,
YAŞATACAK SENİ TUNÇ BİLEĞİMİZ!

İngiltere 1 Mayıs Komitesi

Toplantı Yeri: İTÖF LOKALİ, 240 Camden Rd., London, N.W.1
Metro: Camden Town
Otobüsler: 29, 253
Toplantı Zamanı: 1 Mayıs 1978, Saat: 11.00

Nereden nereye?

Baştarafı 1. sayfada

kendilerine yeni yerler ayarlıyorlar. İyi niyetli üyelerinin "biz neyiz?" sorusuna kılıflar arıyorlar. Biri diyor, "bekleyin, zaman gösterecek" Öteki, "işçi kökenli parti" çevresinde bir yer arıyor. Ama bir gerçek var ki, o da. Parti diye bir yer ayarlıyor. Ama bir gerçek ivice ortaya çıkıyor: Bu partiler baştaki iddialı konumlarından pek gerilere düştüler. Daha da gerileyeceklerinden başka.

İŞÇİNİN SESİ
DİZİSİ - 1
dev
İşçinin Sesi'nden isteyiniz.

ATILIMI OKU
VE OKUT!

1 Mayıs'ta ATILIM'a bağış!

Atılım'a bağış gönüllüdür ama ilericiler, devrimciler, yurtseverler için gönüllü olduğu kadar zorunludur

Faşizm dolu dizgin saldırıya geçti. Gün yok ki bir ilerici kanı dökülmesin. Buna karşılık, hükümet "sağ sol" edebiyatı yapıyor. Türkeş gibi katiller el kol sallayarak dolaşırken, faşist tehlikeye karşı direnen işçileri, ilericileri suçluyor, tutukluyor. Halkın istemlerine sırt çeviriyor, İMF'lere Dünya Bankaları'na yaslanıyor, Demirellerle, Türkeşlerle "görüşmeler" yapıyor. ABD ile yüz kızartıcı pazarlıklara girişiyor. Bir yandan da yığınları pasifize etmek için en iyi eylem eylemsizliktir "teorileri" yayıyor. Sükan'ın, Feyzioğlu'nun ne mal olduğu belliydi ama artık CHP' nin sağ üst yönetiminin de ipliği pazara çıkıyor. Hem de kimin gözünde? En başta CHP'li emekçilerin gözünde. Silme CHP'li bir köyün muhtarı Başbakana, "iktidarda olduğumuzu hissetmiyoruz" demiş. Muhtar emmi çok önemli bir gerçeği en yalın biçimde dile getiriyor.

Yurdumuzun içinde bulunduğu bu kritik koşullarda TKP yolu gösteriyor. *Atılım* gün eylem günüdür diyor. Yığınları faşizme ve emperyalizme karşı eyleme çağırıyor. Ve 1 Mayıs geliyor. 1 Mayıs çıkışı işçi sınıfının öncülüğüne, köylüsüyle, aydınıyla, esnafıyla tüm halkın faşizme ve emperyalizme sert bir tokatı olacaktır! Böylesi bir durumda, "Haydin 1 Mayıs 1978'e" derken, bir yandan "TKP'ye özgürlük!", öte yandan "Sesimiz, silâhımız, rehberimiz *Atılım'a* bağış!" diye haykırıyoruz!

1 Mayıs, geleneğiyle, görkemiyle, savaşkan ruhuyla TKP' den, *Atılım'dan* ayrı düşünülemez! 1 Mayıs dünya işçilerinin ortak savaşı proleter enternasyonalizmini simgeleyişiyle TKP' den, *Atılım'dan* ayrı düşünülemez!

Atılım'a bağış kampanyası bütün hızıyla devam ediyor. Yurtta ve yurt dışındaki işçilerimiz Atılım'ı güçlendirmek için, onu daha yaygınlaştırmak için bağışlar topluyorlar, toplantılar düzenliyorlar. Her işyerine Atılım'ı sokuyorlar, okuyorlar, tartışıyorlar. Herşey Atılım için!

Bağış listesi

İTİB Londra seminerlerinde toplananlar	61.84
Birmingham-Londra yürüyüşüne katılanlar	64.00
MTİB seminerlerine katılanlar	21.00
"İşçinin Sesi" yayın işçileri	30.00
"Turkey Today" yayın işçileri	21.25
LTİB seminerlerinde toplananlar	14.00
YTİB seminerlerinde toplananlar	14.00
EMTİB seminerlerinde toplananlar	10.60
Bir öğrenci arkadaş	1.00
Bir işçi arkadaş	2.00
Kıbrıslı bir arkadaş	5.00
Türkiye'den bir okurumuz (100TL)	2.00
İTÖF'lü bir grup arkadaş	4.05
Atılım'a bağış için kitap satışından gelen	5.00
EMTİB seminerlerinde toplananlar	17.00
"Turkey Today" yayın işçileri	5.00
"İşçinin Sesi" yayın işçileri	3.50
YTİB seminerlerinde toplananlar	22.15
Priory Halk Eğitim merkezi öğrencilerinden	3.00
Avustralya'dan bir okuyucumuz (30 Dolar)	18.00
Fransa'dan bir okuyucumuz (50F)	6.00
Hackney bölgesinden bir grup işçi	32.00
Batı Londra'dan bir öğrenci	12.00
Londra İşçi Birliği'nden	8.00
Kuzey Londra Wimpyleri 1 Mayıs Komitesi	33.50
Sussex'li ilericiler	17.00
Manchester'den bir grup öğrenci	43.00
Güney Londra'dan bir okuyucu	8.00
Toplam	557.89

ATILIM'a bağış kampanyası güçleniyor

Gazetemizin açtığı "Atılım'a bağış" kampanyası İngiltere'de ve Avrupa'da coşkuyla sürmektedir. Bağışlarını İşçinin Sesi'ne gönderen Avustralya'dan ve Fransa'dan iki okurumuzun mektupları şöyle:

Değerli dostlar,

İlişikteki 30 Avustralya doları çek Atılım'a bağış içindir. Atılım'ın her sayısından istemekteyim. Diğer çıkan kitaplardan, Bilimsel Komünizm ve İşçinin Sesi'nin kitapçığından gönderirseniz memnun oluruz.

Tüm arkadaşlara ve İşçinin Sesi'nde mücadelemize hizmet eden dostlara candan selâmlar.

A.G.

Değerli dostlar,

İngiltere'deki örgütünüzün büyük özveriye dayanan militanca mücadelenizi görüyor ve gururla karşılıyorum. Yayınınız "İşçinin Sesi" gazetesinin her sayısını okuyor ve buradaki arkadaşlara dağıtıyorum.

İşçinin Sesi'nin açtığı Atılım'a bağış kampanyasına bir ilerici yurtsever olarak Türkiye işçi sınıfının savaşkan, öncü partisi olan TKP'nin Merkez yayın organına 50 Frank ile katkıda bulunuyorum. Bu kampanyanın, bulunduğum bölgede kitlesel bir nitelik alması için tüm özverisel çabalarımı harcayacağım.

Devrimci selâmlar.

S.D.

Haydi 1 Mayıs 1978'e

Bu yıl yurdumuzda 1 Mayıs çıkışı anti-faşist, anti-emperyalist savaşta, işçi sınıfının birliği ve ulusal demokratik cephe yolunda özel bir önem taşıyor. Bu 1 Mayıs hazırlıklarına da daha bir coşku katıyor. Haydi 1 Mayıs 1978'e çağrıları yükseliyor.

Güney Bölgesi 1 Mayıs Komitesinin çağrısında, 1 Mayıs'a katılımın daha yığınsal olması, faşizme ve emperyalizme karşı olan güçlerin birliğini pekiştirecek, düşmana göz dağı verecektir, deniyor.

Londra 1 Mayıs komitesinin bildirilerinde ise şunlar belirtiliyor:

"1976,1977 1 Mayısları Türkiye işçi sınıfının şanlı savaş tarihine altın harflerle kazındı. Yüzbinlerden, beşyüzbinlerden yükselen kavga sesleri 1 Mayıs alanlarında yankılandı. İşçi sınıfımız daha örgütlü ve bilinçli, daha bir hınçla 1 Mayıs 1978'e hazırlanıyor."

"1 Mayıs'a katılmak, işçi sınıfımızın belgilerini haykırmak, ülkemizde faşizme ve emperyalizme karşı verilen çetin savaşıma omuz vermek bir yurtseverlik görevidir."

"Bilindiği gibi her yıl Londra'da 1 Mayıs yürüyüşü düzenlenmekte ve buna İngiltere' deki Türkiyeli ilerici yurtseverler en aktif biçimde katılmaktadır. Örneğin, 1977 Londra 1 Mayıs' ında bine yaklaşan kortejimiz gerek sayıca, gerek örgütlenmesi ve disipliniyle İngiltere demokratik kamuoyunun tüm ilgisini üstüne toplamıştı. Amacımız bu başarılı eylemi 1978 1 Mayıs' ında daha da görkemli bir biçimde yinelemektir."

"Bu amaçla çalıştığımız işyerlerinde, fabrikalarda, okuduğumuz okullarda, oturduğumuz mahallelerde 1 Mayısların önemini vurgulayalım. 1 Mayıs komiteleri kuralım. Londra'daki yürüyüşe yığınsal katılım sağlamak için kolları sıvayalım. Türkiye işçi sınıfımızın öncülüğünde verilen anti-faşist, anti-emperyalist savaşın kopmaz bir parçası olduğumuzu bir kez daha kanıtlayalım.

"DAHA YIĞINSAL VE GÖRKEMLİ BİR 1 MAYIS İÇİN İLERİ!"

"HAYDİ 1 MAYIS 1978'E"

"Demokratik" hükümet, demokratik davranmalı!

20 Mart genel grevine karşı hükümetin tutumu geniş tepkilere yol açtı. İngiltere'deki ilerici örgütler, hükümeti kınayan bildiriler çıkardılar. Leeds'deki İlericiler Birliği'nin bildirisinde özetle şöyle deniyor:

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 17 Mart bildirisinde, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçileri, tüm demokratik kuruluşları savaşa çağırdı. Günün eylem günü, günün genel grev günü, günün YURT çapında ulusal direniş olduğunu halkımıza duyurdu.

20 martta başta işçi sınıfımızın tek sınıf sendikası DİSK olmak üzere tüm demokratik kuruluşlar, öğrenciler, öğretmenler, tüm emekçiler, faşizme ve emperyalizme karşı yurt çapında genel greve gittiler. 2 milyon kişinin katıldığı genel grev, faşist katillerden hesap sorulması, Türkeşlerin yargılanması, MHP ve Ülkü Ocakları'nın kapatılması, Kontr-gerillanın dağıtılması, açlığın, sefaletin, işsizliğin ortadan kalkması içindir. Bu genel grev başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçilerin faşizme ihtarıdır.

Ecevit hükümeti genel grevi halktan oy almak için programına koyarken, şimdi yasa dışıdır diyor. Ecevit, seçimlerden önce faşist katillerden hesap soracağız derken şimdi işçileri, gençleri faşizme karşı direnişe geçmekle tutukluyor, haklarında soruşturma açıyor. Ecevit hükümeti tüm demokratik kuruluşların destekleriyle iktidara gelirken şimdi DİSK hakkında soruşturma açıyor. Ecevit faşizme karşı eyleme geçenleri tutuklamakla acaba "demokratik" bir işlevi mi yerine getiriyor? Türkiye İşverenler Sendikası Başkanı Halit Narin'in tutuklamalar ve soruşturmalarda Ecevit'i desteklemesi Ecevit'in kimlerle yan tuttuğunu gösteriyor.

MHP'nin Hür Öğretmenler Derneği başkanı Ahmet Bolayır genel grevi ve boykotu lânetle kınarken, Ecevit'in hâlâ sağ-sol edebiyatı yapıp olayları saptırması kimlerin işine yarıyor? Halk için halktan yana olmak işçileri tutuklamak mıdır? Demokrasi ve özgürlük diyerek halkın demokrasi savaşını körletmeğe çalışmak, yasa dışı ilân etmek demokratik midir? CHP'nin sağ üst yönetimi artık yüzünü gün ışığına çıkarıyor. Tüm baskılara karşın işçi sınıfımız ve tüm Ulusal demokratik güçler faşizme, emperyalizme karşı kararlı yığın savaşını bundan sonra da sürdürecektir.

Tüm tutuklular serbest bırakılmalıdır!

Soruşturmalara son verilmelidir!

Katillerden hesap sorulmalıdır!

Faşizmi kahredeceğiz!

YTİB Y.K.

ürün
SOSYALİST DERGİ
Abone ol! Abone bul!

İŞÇİNİN SESİ RADYO AJANSI

Abone tutarı (uçak postası dahil)
1 aylık: 5 pound, 30,00 DM, 100 TL
(ya da 4 kitap — Türkiye için)

ABONE OLUN!
ABONE BULUN!

İSRA Bülteni abone olanlara pazartesi hariç her gün düzenli olarak uçakla postalanacaktır.

İşçinin Sesi atılımlarına bir yenisini daha kattı. *İşçinin Sesi Radyo Ajansı'nı* (İSRA) kurdu. İSRA, her gün Türkiye saatiyle 10.10'da ve 18.40'da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden dinlenebilen *TKP'nin Sesi Radyosu' nun* yayınlarını yazıya çekiyor. Bülten halinde bastırıp, abonelere postalıyor.

TKP'nin Sesi'ni dinleme olanağı bulamayanlara onu yazılı olarak ulaştırma girişimi, TKP' nin sesini daha geniş yığınlara duyurulma girişimi desteklenmelidir. İSRA bülteni, Türkiye halkının yiğit partisinin, işçi sınıfı partisinin politikasını yığınlara yaymada önemli bir araçtır. Radyodan yayınlanırken iyice anlayamadıklarımızı yazılı metinden kolaylıkla kavrarız. İyi kavradığımız oranda da yığınlara daha iyi anlatırız.

O halde, haydi, İSRA'yı güçlendirmek için görev başına. Abone olup, abone bulalım.

İŞÇİNİN SESİ . . . . . . 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi . . . . . . İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi . . . . . . 56 Mansfield Rd., Ilford, Essex, England
Masrafı 15p . . . . . . Yıllık Abone £6 (sterlin) (Almanya için 30 DM)
Baskı . . . . . . Anvil Printers Ltd (T.U.)